

Levon

หุบเขาคร่ำวิญญาน

1

生死谷

เจิ้งฟง

鄭丰

เขียน

HUNZA

แปล

กดลองอ่าน

ก า ร อ่ า น คี อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

ตำรารวมกวีสองเล่มนี้เป็นสิ่งเดียวที่เชื่อมโยงตัวเขากับบิดามารดา
บังเกิดเกล้าที่อยู่ดินแดนห่างไกลเอาไว้ จึงได้แอบขโมยออกมาพลิกอ่านอยู่ประจำ
พร้อมกับขอร้องให้นักบัญชีที่ทำงานอยู่ในห้องบัญชีอ่านให้เขาฟังทีละประโยค

- เลียวหู่จื่อ

คำนำสำนักพิมพ์

เด็กคนหนึ่งจะมีชีวิตแบบไหนได้บ้าง หากโชคดีได้เกิดมาในครอบครัวมั่งมี เด็กคนนั้นก็เติบโตอย่างแข็งแรงทั้งกายใจ หากโชคร้ายเกิดมาในบ้านที่ยากจน ก็ต้องอยู่อย่างอดๆอยากๆ ไม่แคล้วเป็นขอทานน้อยข้างถนน หรือเด็กบางคนอาจไม่มีโอกาสได้รู้เลยด้วยซ้ำว่าพ่อแม่ตัวเองคือใคร กลายเป็นเด็กกำพร้าไปตั้งแต่จำความได้

แต่ไม่ว่าเด็กแต่ละคนจะมีพื้นเพแบบไหน ก็ล้วนเสมอภาคในหุบเขาเร้นลับแห่งนี้ นี่คือนิยายว่าด้วยเรื่องราวของเด็กจำนวนสองร้อยคนที่ถูกจับตัวมายังหุบเขาที่มีแต่ทางเข้า ทว่ากลับไร้ซึ่งหนทางจะออกไป มีเพียงการ ‘ผ่านสามด่าน’ เท่านั้นที่พวกเขายังมีหวังได้กลับบ้าน

สำนักพิมพ์ xin xiao zhen yu ทุกท่านร่วมต่อสู้ฝ่าฟันไปกับพวกเขา ใน *หุบเขาคร่ำวิญญาน* ผลงานของ ‘เจิ้งฟง’ นักเขียนหญิงแกร่ง ผู้คร่ำหวอดในแวดวงนิยายกำลังภายในของยุคนี้

Levon

บทที่ I

แวงทะเลลูกหนัง

ปีเจ็บหยวบ ที่สิบแปด รัชสมัยถึงเต๋อจงแห่งราชวงศ์ถัง ถูไปไม่ผล
อันอบอุ่น

พื้นที่ว่างหลังถนนอันโอ่เมืองฉางอัน มีเด็ก ๆ ยี่สิบกว่าคนกำลัง
สนุกสนานกับการเตะลูกหนังพร้อมกับส่งเสียงโห่ร้องตะโกนดังไม่ขาดสาย
พื้นที่ว่างแห่งนี้ไม่ได้อยู่ในความครอบครองของตระกูลใด หลายปีก่อน
ที่ตรงนี้ปูด้วยแผ่นหินจนกลายเป็นพื้นเรียบสม่ำเสมอ มีเศษหินและวัชพืช
ขึ้นบ้างประปราย เนื่องจากที่ตรงนี้ถูกปล่อยร้างมาเป็นเวลานาน พอเวลา
ผ่านไปก็กลายเป็นสถานที่นัดพบเพื่อเล่นเตะลูกหนังของเด็ก ๆ บริเวณนั้น

พื้นที่ว่างแห่งนี้ตั้งอยู่บนถนนอันโอ่ทางทิศใต้ของเมืองเซตตะวันตก
ละแวกนี้ล้วนเป็นเรือนพักของเหล่าขุนนางระดับสูง ทว่าลูกหลานขุนนาง
ตระกูลใหญ่เหล่านี้ย่อมไม่ยอมให้ออกจากประตูใหญ่ของจวนเพื่อมาเล่นสนุก
ข้างนอกเป็นแน่ ดังนั้นเด็กที่มาเล่นเตะลูกหนังที่นั่นส่วนใหญ่จึงเป็นลูกหลาน
ของบ่าวไพร่คนรับใช้ที่ทำงานในจวน หรือไม่ก็เป็นลูกของพ่อค้าแม่ขาย
คนหาบของในละแวกใกล้เคียง แต่ละคนสวมเสื้อผ้าเก่าขาดชอมช่อ มีบางคน
ถึงขนาดเปลือยช่วงบน รองเท้าก็ไม่ได้สวม

วันเวลาผ่านไป เด็ก ๆ ที่มาเล่นสนุกกันตรงนี้ได้แบ่งออกเป็นสองฝ่าย
ฝ่ายที่อยู่ทางทิศตะวันออกของพื้นที่ว่างเรียกว่า ‘ค่ายมังกรเขียว’ ส่วนที่อยู่
ทิศตะวันตกเรียกว่า ‘ค่ายพยัคฆ์ขาว’ วันนี้เป็นวันแข่งขันตัดสินแพ้ชนะ
ระหว่างมังกรเขียวกับพยัคฆ์ขาว เด็ก ๆ แต่ละฝ่ายยืนถือไม้รวกอยู่คนละฝั่ง

ฝั่งละสองท่อน มีแหจับปลาเก่าๆ ผูกอยู่ระหว่างไม้รวกทั้งสองท่อนเพื่อเป็น ประตุมังกร ลูกหนังตัดเย็บด้วยแผ่นหนังทั้งหมดแปดแผ่นจนกลายเป็น เปลือกทรงกลม ด้านในยึดกระเพาะปัสสาวะหมูเอาไว้ หลังจากเป่าลมเข้าไป จะพองโตขึ้นมา มีแรงกระดอนและมีความยืดหยุ่น เด็กส่วนใหญ่ในสนาม มีอายุเพียงเจ็ดแปดปี แต่ละคนวิ่งไล่ลูกหนัง แข่งขันกันอย่างดุเดือด ทั้ง สองฝ่ายผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะ จนกระทั่งถึงช่วงสุดท้ายยิ่งแข่งขันอย่าง ดุเดือด เจ้าชิงช้าแย่ง ลูกหนังถูกเตะส่งไปมาระหว่างสองฝ่าย การแข่งขัน ดุเดือดเร้าใจ เด็กๆ ส่งเสียงตะโกนให้กำลังใจพรรคพวกของตนดังกึกก้อง

ขณะที่ทั้งสองฝ่ายทำอะไรกันไม่ได้ สถานการณ์กำลังตึงเครียดก็มี เด็กชายสวมเสื้อสีแดงคนหนึ่งแสดงฝีมืออันโดดเด่นออกมาให้เห็น เขาเร่ง ฝีเท้าวิ่งแข่งอยู่หน้าเด็กคนอื่น เขาคลองแคล่ว วิ่งได้รวดเร็ว ลูกหนังถูกชิง มาอยู่ใต้ฝ่าเท้าได้อย่างไรไม่มีผู้ใคร่รู้ เขากำลังทำยิ่งเต็มแรง ลูกหนังกระดอน ขึ้นกลางอากาศตรงเข้าประตุมังกรของอีกฝ่าย

ลูกหนังลูกนี้เป็นลูกสำคัญที่ตัดสินแพ้ชนะของเด็กสองกลุ่ม เด็กๆ ค่ายพยัคฆ์ขาวส่งเสียงร้องด้วยความดีใจดังกึกก้อง วิ่งกรูเข้ามาหาเด็กชาย เลือกลงพลางส่งเสียงโห่ร้องดีใจว่า “พยัคฆ์ขาวชนะแล้ว พยัคฆ์ขาวชนะ แล้ว” เด็กชายเสื้อแดงตัวไม่สูงมากแต่นื้อแน่นเต็มตัว เสื้อผ้าหน้าผมมีแต่ ผุ่นจับอยู่เต็มไปหมด มองเห็นหน้าตาไม่ชัดเจน เขาหัวเราะเห็นฟันขาว ทั้งปาก เมื่อพิจารณาให้ดี เสื้อผ้าของเด็กชายคนนี้ดูสะอาดเรียบร้อยกว่า เด็กคนอื่นๆ มากนัก ดูคล้ายกับไม่ใช่เด็กชาวบ้านทั่วไป แต่เขากลับยกมือ พาดไหล่กับพรรคพวกคนอื่นๆ พุดคุยกันอย่างใกล้ชิดสนิทสนม เห็นได้ชัด ว่าเล่นหัวกันมานาน เป็นเพื่อนเล่นที่คุ้นเคยกันเป็นอย่างดี

ในเวลานี้อง เด็กชายรูปร่างกำยำสามสี่คนก้าวยาวๆ เข้ามาหา ทาง แขนสองข้างขวางอยู่หน้าเด็กชายชุดแดง เด็กชายที่เป็นหัวโจกทวาดเสียงดัง ใส่ว่า “ช้าก่อน เลี้ยวหัวจ่อ เจ้ามันเล่นสกปรกจึงเตะลูกหนังเข้าประตูได้ พวกเราเห็นกับตา พวกเราค่ายมังกรเขียวไม่ได้แพ้ ถ้าเจ้าแน่จริงก็มาแข่ง กันใหม่”

เด็กๆ ทั้งหลายเงยหน้าขึ้นมอง เด็กชายห้าคนนี้น้วนแต่เป็นยอดฝีมือ

เตะลูกหนังของค่ายมังกรเขียว พวกเขามีรูปร่างสูงใหญ่ ท่าทางดูร้าย เห็นได้ว่าไม่ยอมรับความพ่ายแพ้จึงรวมตัวกันเข้ามาหาเรื่อง เด็กๆ ค่ายพยัคฆ์ขาวได้แต่มองตากัน เกิดอาการหวาดวิตก มีบางคนเอ่ยขึ้นว่า “เลี้ยวหูจื่อ พวกเรารีบไปกันเถอะ” มีบางคนพูดว่า “ไปเหอะ อย่าสนใจพวกนั้นเลย” เด็กชายเสื้อแดงที่ถูกเรียกว่าเลี้ยวหูจื่อกลับเลิกคิ้วขึ้น ยกสองมือทำสะเอว มองไปยังเด็กชายที่เป็นหัวใจตรงๆ พลางเอ่ยว่า “ข้าเล่นสกปรกตอนไหนกัน ถ้าอย่างนั้นเจ้ากับข้า เรามาแข่งกันตัวต่อตัว คราวนี้มีลูกตาตั้งหลายสิบคู่ดูอยู่ ไม่ว่าใครก็เล่นสกปรกอะไรไม่ได้ เจ้าว่าอย่างไร”

เด็กหัวใจคนนั้นชื่อว่าต้าหนิว เขายึดอกขึ้นทันทีพร้อมรับคำเสียงดังว่า “ได้ ข้าไม่กลัวเจ้าอยู่แล้ว เรามาแข่งกันตัวต่อตัว”

ในยามนี้เอง เด็กชายรูปร่างผอมคนหนึ่งจากค่ายมังกรเขียวเดินออกมา เงยหน้าขึ้นมองเลี้ยวหูจื่อ ตวัดเสียงสูงเอ่ยว่า “ให้ข้าแข่งกับเจ้าดีกว่า”

เมื่อเด็ก ๆ ของค่ายมังกรเขียวเห็นเด็กชายตัวผอมคนนี้ออกหน้า ปฏิกริยาแรกที่เกิดขึ้นคือตกตะลึง ก่อนจะตามมาด้วยเสียงปรบมือโห่ร้องชอบใจ แย่งกันพูดขึ้นว่า “ลิวเอ๋อ ลิวเอ๋อ” “จัดการมันเลย” “ลิวเอ๋อ ลังสอนมันเลย”

เด็กที่ชื่อ ‘ลิวเอ๋อ’ เป็นเด็กตัวเล็กผอมที่หน้าตาไม่สะดุดตาใคร อีกทั้งยังตัวเตี้ยกว่าเลี้ยวหูจื่อถึงครึ่งศีรษะ แต่เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นยอดฝีมือเตะลูกหนังที่ค่ายมังกรเขียวให้การยอมรับอยู่ในระดับต้นๆ เด็กในค่ายมังกรเขียวนับถือและชื่นชมเขาเป็นอย่างยิ่ง แม้แต่ต้าหนิวยังเป็นฝ่ายถอยไม่กล้าแย่งตำแหน่งกับเขา

เลี้ยวหูจื่อมองไปยังลิวเอ๋ออย่างประหม่นท่าที คิดในใจว่า ลิวเอ๋อคนนี้ข้าเห็นมาหลายครั้ง มีฝีมือเร็ว การแข่งขันเมื่อครั้งนี้มีแต่เขาคนเดียวที่ไล่ตามเข้ามาได้ติดๆ ถ้าหากไม่ใช่พรรคพวกของเขาไม่รู้จักเล่นเข้าหากันเช่นนั้นเป็นไปได้มากว่าจะถูกเขายิงประตุนำไปก่อน ฮือ...ถึงแม้จะเปลี่ยนจากต้าหนิวเป็นลิวเอ๋อมา ข้าก็ไม่กลัว เขาจึงร้องเสียงดัง ตอบไปว่า “ดี งั้นข้าจะประลองกับเจ้าสักตา ดูซิว่าใครร้ายกาจกว่ากัน”

เด็กๆ จากสองฝ่ายโห่ร้องด้วยความตื่นเต้น ค่ายพยัคฆ์ขาวตะโกน

ดั่ง ๆ ว่า “เสี่ยวหูจื่อ เสี่ยวหูจื่อ” ส่วนค่ายมังกรเขียวตะโกนว่า “ลิวเอ๋อ ลิวเอ๋อ”

ในขณะที่เสียงโห่ร้องของเด็ก ๆ ซาลง มีเด็กคนหนึ่งเอ่ยถามขึ้นว่า “แล้วการแข่งตัวต่อตัวครั้งนี้จะแข่งกันอย่างไร”

เสี่ยวหูจื่อเกาศีรษะพร้อมเอ่ยขึ้นว่า “ข้าว่าโยนลูกหนึ่งขึ้นกลางอากาศ แล้วพวกเราเข้าไปแย่ง ใครแย่งมันมาได้ก่อนคนนั้นก็ถือว่าชนะ เป็นอย่างไร”

ลิวเอ๋อส่ายหน้าทันที “ไม่ได้ ถ้าแข่งกันแบบนี้ข้าก็เสียเปรียบนะสิ เจ้าควบคุมได้ว่าจะโยนลูกหนึ่งไปทางไหน แล้วจะยุติธรรมได้อย่างไร”

เสี่ยวหูจื่อตะลึงงันไปเล็กน้อย เขาไม่เคยคิดจะเล่นตุ๊กตีกามาก่อน เมื่อได้ยินคำพูดที่แฝงความขบขันใจออกจากปากลิวเอ๋อจึงไม่รู้ว่าจะควรตอบอย่างไรดี ได้แต่ถามกลับไปว่า “ถ้าอย่างนั้นเจ้าว่าแข่งยังไ้กันดี”

ลิวเอ๋อถลึงตาใส่พลางเอ่ยว่า “ก็วางลูกหนึ่งอยู่กลางสนาม เจ้ายืนอยู่ที่ประตูฝั่งตะวันตก ส่วนข้ายืนอยู่ฝั่งตะวันออก พวกเราวิ่งเข้าแย่งลูกหนึ่งพร้อมกัน ใครที่เตะเข้าประตูของอีกฝ่ายหนึ่งได้ก่อนก็ถือว่าชนะดีไหมละ” คำพูดของเขาชัดเจนจะฉาน เมื่อเทียบกับเด็กคนอื่นที่เอาแต่ตะโกนร้องพนันคำสบถหยาบคาย ทำให้เขาดูสุภาพเฉียบคมยิ่งกว่า

เสี่ยวหูจื่อลอบคิดในใจ ‘เขาคงถือว่าตนเองวิ่งเร็วจึงได้เสนอวิธีแข่งขันแบบนี้ แต่ผีเท้าข้าก็ไม่ช้าหรอก คิดว่าข้าจะกลัวหรือไร’ จึงได้ตอบกลับไปว่า “ได้” งั้นก็แข่งกันอย่างที่เจ้าว่ามา แพ้แล้วจะมาโทษข้าอีกไม่ได้ แล้วจะหาเรื่องตีรวนไม่ยอมรับความพ่ายแพ้ไม่ได้แล้วนะ”

ลิวเอ๋อขมวดคิ้วเอ่ยขึ้นว่า “ยังจะพูดพล่ามอะไรอีก เริ่มได้เลย”

เสี่ยวหูจื่อชูลูกหนึ่งในมือขึ้น เป่าลมผ่านเข้าไปในกระเพาะปัสสาวะหมูที่ซ่อนอยู่ชั้นใน ลูกหนึ่งพองลมมากขึ้นกว่าเดิมอีกเล็กน้อย มีแรงกระดอนเพิ่มขึ้น เขาวางลูกหนึ่งกลางสนามอย่างระมัดระวังจนแน่ใจว่าอยู่ห่างจากประตูทั้งสองฝั่งเท่ากันดีแล้ว จึงเดินกลับไปอยู่หน้าประตูฝ่ายของตน พร้อมกับลิวเอ๋อ

ตำแหน่งเสนอตัวเป็นผู้ตัดสินยืนอยู่กลางสนาม ยกมือสองข้างขึ้นสูง

ร้องตะโกนว่า “ข้าจะนับหนึ่งถึงสามเป็นสัญญาณนะ หนึ่ง สอง สาม”

คำว่า ‘สาม’ ยังไม่ทันหลุดจากปาก ลีวเอ๋อก็วิ่งพรวดเข้าไปสู่ลูกหนึ่งทันที เสี่ยวหูจื่อเองก็ไม่ยอมอ่อนข้อ ขยับตัววิ่งตามไปอย่างรวดเร็ว ทั้งสองคนวิ่งมาจากทางซ้ายและขวา พุ่งเข้าหาลูกหนึ่งกลางสนามทันที

ลีวเอ๋อตัวค่อนข้างเล็กแต่ว่ามีฝีเท้าว่องไวยิ่งนัก เขารั้งมาอยู่ข้างลูกหนึ่งก่อนเสี่ยวหูจื่อก้าวหนึ่ง แอ่งมันไปครองได้ก่อน เสี่ยวหูจื่อเร่งความเร็วตรงเข้าไปแย่งลูกหนึ่ง ยืนเท้าขัดข้อเท้าของลีวเอ๋อคิดจะแย่งลูกหนึ่งกลับมา ลีวเอ๋อมีปฏิกิริยาตอบสนองฉับไวจึงเตะลูกหนึ่งลอยขึ้นกลางอากาศพร้อมกับฉากตัวหนีการเกี่ยวของเสี่ยวหูจื่อ จากนั้นหมุนตัวยืนเท้ารับลูกหนึ่งไว้ได้ เตะไปทางประตูทิศตะวันตก เสี่ยวหูจื่อวิ่งตามอย่างรีบร้อน พุ่งตัวเต็มแรงจนมาดักอยู่หน้าลีวเอ๋อ เขายืนเท้าเกี่ยวที่หนึ่ง ลูกหนึ่งก็เปลี่ยนที่ไปอยู่ใต้เท้าเขาแทน ทั้งสองคนเตะกันไปแย่งกันมาอยู่กลางสนามในระยะประชิดตัว เด็ก ๆ ที่ยืนดูอยู่ข้างสนามเห็นแต่เงาร่างเคลื่อนไหวไปมาไม่หยุด จนคนดูตาลาย แต่กระนั้นเสียงร้องตะโกนให้กำลังใจของแต่ละฝ่ายยังดังไม่ขาดสาย

แย่งกันไปมาพักหนึ่ง ลีวเอ๋อเห็นว่าไม่มีทางแย่งลูกกลับมาได้ จึงยืนเท้าขวากออกไปเตะเข้าที่ช่องของเสี่ยวหูจื่อเต็มแรง เสี่ยวหูจื่อร้องเจ็บขึ้นมาคำหนึ่ง ชะงักฝีเท้าไปเล็กน้อย ลีวเอ๋อฉวยจังหวะนี้แย่งลูกหนึ่งกลับมา มุ่งหน้าไปทางประตูฝั่งตะวันตกอย่างรวดเร็ว

เสี่ยวหูจื่อก่อนดำดวลความโมโหก่อนจะรีบไล่ตามไป เมื่อไล่ตามหลังลีวเอ๋ออยู่หนึ่งก้าว เขาย่อตัวลงกวาดขาไขว้ปลายเท้าเตะลูกหนึ่งให้มันกลิ้งออกไปด้านข้าง กระบวนท่านี้แม้อันตรายแต่ใช้ได้ผลดี ตำแหน่งที่กวาดเท้าทำให้ลูกหนึ่งกลิ้งออกจากเท้าลีวเอ๋อ เขาใช้จังหวะนี้กลิ้งตัวไปข้างหน้ายืนเท้าเกี่ยวลูกหนึ่งเอาไว้ จากนั้นวิ่งเตะมันไปยังฝั่งประตูตะวันออกอย่างไม่คิดชีวิต ลีวเอ๋อวิ่งไล่ตามไม่ลดละ เสี่ยวหูจื่อรู้ว่าจะให้ลีวเอ๋อชิงมันไปครองอีกไม่ได้เป็นอันขาด ในระยะประมาณสิบฉี¹ ก่อนถึงประตูของอีกฝ่าย เขาจึงง้างเท้า

¹ เป็นหน่วยความยาวแบบจีนดั้งเดิม 1 ฉี = 10 นิ้วจีน = 22.7 - 23.1 เซนติเมตร

เตะเต็มแรง ลูกหนังพุ่งเข้าประตูมังกรฝั่งตะวันออกจังๆ

เด็กๆ ค่ายพยัคฆ์ขาวโห่ร้องกึกก้อง ส่วนค่ายมังกรเขียวส่งเสียงร้องโอดครวญกันทั่วหน้า

เสี่ยวหูจื่อเข้าไปเก็บลูกหนังในตาข่าย ก่อนวิ่งกลับมาลงสนามด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม

สีหน้าของลิวเอ๋อซีตขาว ชี้นิ้วใส่หน้าพร้อมกับร้องอย่างไม่พอใจ “เจ้าเล่นสกปรก ไม่นับ”

เสี่ยวหูจื่อฟังเขาพูดเช่นนั้นแล้วให้โมโหเสียจนหน้าตาแดงก่ำ คิดในใจว่า “ทั้งๆ ที่เจ้าจงใจเตะน้องข้าชัดๆ ยังจะหาว่าข้าเล่นสกปรก จากนั้นเขาตอบกลับอย่างเกรี้ยวกราดว่า “เจ้าจงใจเตะข้า พอแพ้แล้วก็ยังไม่ยอมรับอีก”

ลิวเอ๋อทำทางเคร่งเครียดไม่สนใจคำตำหนิของอีกฝ่าย เอ่ยขึ้นว่า “ข้าไม่ยอมแพ้ พรุ่งนี้ตอนบ่ายยามเก้า มังกรเขียวและพยัคฆ์ขาวมาตัดสินแพ้ชนะกันอีกครั้ง เจ้าอย่าหนีไปไหนเสียล่ะ” พูดจบส่งเสียงฮัมคราหนึ่งก่อนหมุนตัวจากไป

เด็กๆ ค่ายมังกรเขียวเมื่อเห็นว่ายอดฝีมือของตนเป็นฝ่ายพ่ายแพ้อย่างไม่อาจโต้แย้ง ในใจว่าร้องว่าไม่ยุติธรรม ปากก็ก่นด่าไปแต่ไม่กล้าเข้าไปหาเรื่องอีก

เด็กๆ ทั้งหลายไม่มีใครสนใจเลยว่ามึ่นักพรตรูปร่างสูงผอมผู้หนึ่งยืนอยู่ริมสนาม เลื่อนนักพรตสีดำทั้งชุดส่งให้เขาดูสูงส่งไม่แปดเปื้อนในโลกโลภียหากใบหน้าเคร่งขรึมกลับแฝงความอำมหิตที่ยากบรรยาย ดวงตาล้ำลึกของนักพรตจับจ้องอยู่บนร่างของลิวเอ๋อและเสี่ยวหูจื่อ มุมปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้มน้อยๆ ราวกับมีความมาดหมายบางประการ

ขณะที่เด็กๆ ในค่ายพยัคฆ์ขาวรุมล้อมเสี่ยวหูจื่อร่วมแสดงความยินดีกันอยู่นั้น พลันได้ยินเสียงตึกๆ ดังขึ้น เด็กชายรูปร่างสูงๆ อ้วนๆ วิ่งจ้ำพรวดมาทางพวกเขา เด็กคนนี้มีน้ำหนักตัวมาก ขณะที่วิ่งเข้ามาเหมือนแผ่นดินสะเทือนไหว เด็กในค่ายพยัคฆ์ขาวเมื่อเห็นแล้วต่างถอยห่างอย่างไม่รู้ตัว เด็กชายตัวอ้วนใหญ่วิ่งตรงมาข้างหน้า กางแขนสองข้างออก กอดตัว

เสี่ยวหูจื่อเอาไว้แน่นพร้อมกับเปล่งเสียงหัวเราะหะๆ “พี่หู่ชนะแล้ว พี่หู่ชนะแล้ว”

เสี่ยวหูจื่อกำหมัดทุบลงบนศีรษะเด็กชายตัวอ้วนใหญ่คนหนึ่งที่หนึ่งเปล่งเสียงหัวเราะไปด่าไป “เลิ่งจื่อ ปล่อยมือละ พี่ของเจ้าไม่แพ้ให้คนอื่น แต่จะถูกเจ้ากดจนหายใจไม่ออกแล้ว” เด็กชายตัวอ้วนจึงค่อยปล่อยมือหัวเราะหะๆ แววดาเลื่อนลอย ดูเหมือนคนปัญญาอ่อน ดูแค่รูปร่างของเขาจะคิดว่าเด็กชายคนนี้น่าจะมีอายุสิบสามสิบสี่ปี แต่ถ้าดูหน้าตาท่าทางของเขาก็รู้ได้ว่ายอายุน้อยอยู่มาก น่าจะมีอายุประมาณเดียวกับเสี่ยวหูจื่อ เด็กคนอื่นๆ ในค่ายพยัคฆ์ขาวยืนอยู่ห่างออกไปหลายร้อย หล่ตามองเด็กชายตัวอ้วนใหญ่ พวกเขาเห็นว่าเจ้าอ้วนที่ชื่อเลิ่งจื่อมีรูปร่างอ้วนใหญ่ พลกำลังมหาดาล และยังเป็นเด็กปัญญาอ่อนคนหนึ่ง เพราะยากจะคาดเดาการเคลื่อนไหวได้ ดังนั้นจึงทำให้เขาอันตรายเข้าไปใหญ่

เสี่ยวหูจื่อสนิทสนมกับเลิ่งจื่อยิ่งนัก เขากอดคอเลิ่งจื่ออย่างไม่ใส่ใจ สายตาผู้อื่น หัวเราะคิกคักเย้ยกับเด็กคนอื่นๆ ว่า “ไป พวกเราไปกินของอร่อยๆ ในตลาดกันดีกว่า วันนี้ข้าเลี้ยงเอง”

เลิ่งจื่อหัวเราะหะๆ ยื่นมือใหญ่ๆ รัตเอาเสี่ยวหูจื่อ ยกตัวเขาสูงขึ้น สูงๆ ก่อนวางลงบนหัวไหล่กว้างอาดๆ ออกไป เด็กทั้งหลายได้ยินว่ามีของให้กินต่างส่งเสียงตบมือโห่ร้องด้วยความดีใจ เดินตามอยู่ด้านหลังของเลิ่งจื่อ และเสี่ยวหูจื่อไปทางทิศเหนือกันอย่างร่าเริง แต่ยังไม่ลืมหันไปทำหน้าที่เล่นไล่เด็กค่ายมังกรเขียวพร้อมกับเย้ยหยันอีกหลายประโยค

ลิวเอ๋อยืนมองศัตรูเดินจากไปอย่างหยิ่งผยองอยู่มุมหนึ่งของพื้นที่ว่าง ทั้งรู้สึกโกรธแค้นและอับอายถึงกับยกเท้าเตะก้อนหินที่อยู่บนพื้นไม่กี่ก้อนนั้นอย่างไม่สออารมณ์

เด็กค่ายมังกรเขียวหลายคนเดินขึ้นมาตบไหล่ของเขาเบาๆ พยายามปลอบใจว่า “เจ้าเสี่ยวหูจื่อมันน่าแค้นนัก ต้องมีสักวันที่พวกเราจะเอาคืนจากมันให้ได้” มีบางคนเอ่ยขึ้นว่า “ลิวเอ๋อ อย่าโมโหเลยนะ พรุ่งนี้พวกเรามาแข่งกันใหม่จะต้องเอาชนะพวกมันได้แน่”

ลิวเอ๋อก็ดมึนผิปากเงยหน้าถามขึ้นว่า “เสี่ยวหูจื่อคนนั้นมาจากที่ไหน”

มีเด็กคนหนึ่งตอบกลับไป “คนในค่ายเสียถ้อยส่วนมาจากทางตะวันตก แต่ไม่มีใครรู้ว่าเสียหูก้อยมาจากบ้านไหน” เด็กอีกคนหนึ่งกล่าวว่า “ได้ยินมาว่าเขาอยู่ละแวกถนนหินเหรินแถวจวนเสนาบดีอยู่ อาจมาจากบ้านใดบ้านหนึ่งที่อยู่ลงไปทางใต้ก็ได้”

ลิวเอ๋อพยักหน้าโดยไม่พูดอะไร เด็ก ๆ นัดแนะกันว่าจะมาแข่งขันให้รู้แพ้ชนะอีกครั้งในบ่ายวันพรุ่งนี้เรียบร้อยแล้วจึงแยกย้ายกันไป

รองจกกระทิงเด็กคนอื่น ๆ กลับไปกันหมดแล้ว ลิวเอ๋อค่อยก้าวเร็ว ๆ ไปทางตะวันออก เดินผ่านตรอกเล็กซอยน้อยไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งกลับเข้าบ้านจากประตูด้านหลัง นั่นเป็นจวนขุนนางที่ใหญ่โตหรูหราที่สุดบนถนนจิ้งฟง -- จวนเผยจิ้นชื่อ

ลิวเอ๋อวิ่งตรงไปยังห้องเก็บฟืนของเรือนด้านหลัง ถอดเสื้อผ้าเนื้อหยาบที่สกปรกมอมแมมออกอย่างรวดเร็ว จากนั้นหยิบชุดกระโปรงสีม่วงหลังทองฟืนมาเปลี่ยน สลัตรงเท้าหนังคู่เก่าที่ใส่อยู่ออกไป ล้วงเอารองเท้าปักพื้นสีม่วงมีลายดอกไม้สีเหลืองจากหลังถึงไม้มาสวมใส่อย่างรีบร้อน หลังจากเปลี่ยนเสื้อผ้าสะอาดสะอ้านแล้ว รูปลักษณ์ของลิวเอ๋อก็เปลี่ยนแปลงไปเป็นคนละคน ดูเป็นคุณหนูจากตระกูลใหญ่ แท้จริงแล้วนางเป็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง

ในเวลานี้อง มีเสียงสตรีดั่งขึ้นบริเวณเรือนด้านหลัง “คุณหนูหูกคุณหนูหูก สุหยินเรียกหาเจ้าคะ คุณหนูหูก ท่านอยู่ไหนเจ้าคะ สุหยินต้องการพบท่านเจ้าคะ”

ลิวเอ๋อตะลึงยกมือลูบหน้าผากแล้วหันมามองอย่างร้อนใจ ส่งเสียงรับไปว่า “ป้าเย่ ข้าอยู่ที่นี้”

หญิงรับใช้ที่ถูกขานนามว่าป้าเย่ถอนใจด้วยความโล่งอก รีบเดินตามเสียงมาจนถึงหน้าประตูห้องเก็บฟืน เห็นลิวเอ๋อยืนอยู่ภายในห้องมืดสลัว แม้เสื้อผ้าบนร่างจะสะอาดเรียบร้อยก็จริง แต่หน้าตาดูสกปรกมอมแมมไปด้วยเหงื่อโคลและฝุ่นละออง ป้าเย่มองปราดเดียวก็รู้ว่านางแอบหนีออกไปวิ่งเล่นข้างนอกอีกแล้ว ป้าเย่หน้าตาตื่นตกใจ ปากก็พิมพ์หาพระหาเจ้า ไม่กล้าเสียเวลาให้นานไปกว่านี้ก็รีบวิ่งไปที่ห้องครัว หยิบผ้าขนหนูหมาด ๆ

มาเช็ดใบหนานางให้สะอาด จากนั้นหยิบหวีไม้ออกจากอกเสื้อ หวีผมไปพลง
เอ่ยไปพลง “คุณหนูหูก ไร่ ท่านแอบหนีออกไปเล่นข้างนอกอีกแล้ว สุธยิน
เคยบอกตั้งกี่ครั้งต่อกี่ครั้ง บ่าวจะช่วยท่านปิดเรื่องเอาไว้ตลอดไปไม่ได้นะ
เจ้าคะ”

สีหน้าของลิวเอ๋อเต็มไปด้วยความตื้อตึงเอ่ยขึ้นว่า “จะกลัวอะไร ป้า
ก็บอกกับท่านแม่ไปตามความจริงสิ ท่านแม่จะทำอะไรซ้ำได้”

ป้าเย่สายศิระพลงถอนหายใจ “คุณหนูคนดีของบ่าว อย่าได้พูด
อะไรเช่นนั้นเจ้าคะ นายท่านและสุทธยินมีคุณชายถึงห้าคนกว่าจะมีคุณหนู
ได้สมใจ ทั้งรักทั้งตามใจอย่างกับอะไรดี แต่คิดไม่ถึงว่าคุณหนูไม่ต่างอะไร
จากเด็กผู้ชาย ยังจะซุกซนเอาแต่ใจกว่าคุณชายคนอื่นๆ เสียด้วย แล้ว
สุทธยินจะไม่กังวลใจได้อย่างไร อีกอย่างหนึ่ง ต่อไปคุณหนูจะต้องถวายตัว
เข้าวังนะเจ้าคะ”

ลิวเอ๋อได้ยินคำว่า ‘ถวายตัวเข้าวัง’ เท่านั้นก็ทำตาขวางใส่ป้าเย่ ตัดบท
นางเสียก่อน “ไม่ต้องพูดเรื่องนี้”

แม้ป้าเย่จะมีอายุสามสิบกว่าปี แต่กลับยำเกรงเด็กหญิงตัวน้อยผู้นี้
ยิ่งนัก จึงรีบสงบปากสงบคำ ลงมือแต่งตัวให้นางจนเรียบร้อยแล้วเอ่ยขึ้นว่า
“คุณหนูรีบไปพบสุทธยินเถอะเจ้าคะ”

ลิวเอ๋อเช็ดคอก้าวเร็ว ๆ ออกจากห้องเก็บฝุ่น

เด็กหญิงที่มีชื่อเล่นว่า ‘ลิวเอ๋อ’ นั้นแซ่เฉย นามว่ารั่วหลัน เป็นบุตร
คนที่หกและเป็นบุตรเพียงคนเดียวของเฉยตู้ เพราะบิดามารดาและพี่ชาย
รักและตามใจมาตั้งแต่เด็ก นางจึงมีนิสัยเอาแต่ใจ อยู่ในบ้านไม่เกรงฟ้า
ไม่กลัวดิน ไม่ว่าบิดามารดาหรือพี่ชายก็ไม่มีใครบังคับได้ ยามว่างนางจะ
แอบเปลี่ยนเอาเสื้อผ้าเก่าของพี่ชายมาสวมใส่ แล้วแอบหนีออกไปเล่นเตะ
ลูกหนังกับเด็กข้างถนนทางประตูด้านหลังจนพ้ามืดจึงจะกลับบ้าน มารดา
ของนาง เผยสุทธยิน มีนิสัยอ่อนโยนนุ่มนวล ยิ่งไม่มีทางควบคุมบุตรที่
เอาแต่ใจคนนี้ได้เลย วันๆ ได้แต่ถอนหายใจหนักอก แต่ไม่อาจทำอะไรได้
แม้แต่หน่อย

ยามนี้เฉยรั่วหลันเดินตรงมายังห้องโถงด้านนอกของเรือนพักมารดา

ส่งเสียงร้องเรียกอยู่หน้าประตูว่า “ท่านแม่ ลูกมาแล้ว”

เผยสุหยินเงยหน้าขึ้นมองไปหน้าประตู แม้จะเห็นเสื้อผ้าผมเผ้าของ บุตรีดูเรียบร้อยเป็นระเบียบ แต่แก้มสองข้างเป็นสีแดงระเรื่อ หน้าผากยัง ดูคล้ายมีคราบเหงื่อจับอยู่ เห็นได้ชัดว่าแอบไปเล่นข้างนอกเพิ่งกลับมา นางอดถอนหายใจไม่ได้ แต่ไม่รู้จะตำหนิอย่างไร จึงเรียกให้บุตรสาวเข้ามา ใกล้ๆ ดึงมือเอาไว้เอื่อยเตือนด้วยความหวังดีว่า “ร้าวหลัน ลูกอายุเต็มเจ็ดปี แล้ว เมื่อเดือนที่แล้วมีหนังสือสมรสส่งมาจากวังหลวง บอกว่าเจ้าผ่านการ คัดเลือก อีกไม่กี่ปีจะต้องถวายตัวเข้าวังหลวงอย่างเป็นทางการ เจ้าควร ทำตัวให้ดี เพลาๆ พฤติกรรมลงบ้าง จะเอาแต่เที่ยวเล่นตามแต่ใจอย่างนี้ ไม่ได้แล้ว โดยเฉพาะเจ้าจะต้องระวังอย่าได้หกล้มหกลูกเป็นอันตราย ถ้าเกิด ได้รับบาดเจ็บจนหน้าตาเป็นแผลขึ้นมาจะทำให้อนาคตเจ้าหมดสิ้น” กล่าว ถึงตรงนี้เสียงของเผยสุหยินลั่นขึ้นน้อยๆ อย่างมีอาจควบคุมได้ นางไม่กล้า จินตนาการว่าจะเกิดเภทภัยร้ายแรงเพียงใด ถ้าหากใบหน้านุตรสาวเป็นแผล จนเสียโฉมหรือได้รับบาดเจ็บอะไร

เผยร้าวหลันฟังมารดาตักเตือนยืดยาวก็รู้ว่านางเริ่มยกเอาเรื่องนั้น เรื่องนี้มาอบรมสั่งสอนตนเองอีกแล้ว คำพูดเหล่านี้นางได้ยินมาแล้วไม่รู้กี่ครั้ง ต่อมาก็ครั้ง ไม่มีแกใจอยากฟังอีก ดังนั้นสายตาของนางจึงอดปรายมองไป นอกหน้าต่างไม่ได้ คิดในใจว่า พวกเด็กค่ายพยัคฆ์ขาวพวกนั้นไม่รู้ไปตลาด ตะวันออกหาวะไรร่อยกินกันนะ

เผยสุหยินเห็นสีหน้าของนางเฉยเมย ก็รู้ชัดว่าคำตักเตือนมิได้เข้าหู ของนุตรสาวแม้แต่น้อย จึงอดถอนหายใจอีกครั้งไม่ได้ “ร้าวหลันเอ๊ย แม่เลี้ยงพี่ชายทั้งห้าของเจ้ามากับมือ แต่ละคนต่างมีความรู้มีมารยาท สุภาพ เรียบร้อย เจ้าเป็นนุตรสาวคนเดียวของตระกูลเผยเรา แม่ไม่อาจให้เจ้า ทำลายชื่อเสียงของตระกูลเราลงได้ ยิ่งกว่านั้น ต่อไปภายหน้าเจ้าจะต้อง เข้าวัง ในวังหลวงมีกฎระเบียบเคร่งครัดมากมาย หากเจ้าก่อเรื่องอะไรขึ้นมา นั้นอาจทำให้ครอบครัวของเราต้องพลอยรับเคราะห์ไปด้วย ถ้าเจ้ายังซุกซน ไม่รู้จักโตอย่างนี้ แล้วจะให้แม่ทำอย่างไร จางกงกงผู้ส่งหนังสือสมรสจาก ราชสำนักได้กล่าวไว้แล้วว่า ในเวลาไม่กี่ปีต่อจากนี้เจ้าควรเตรียมพร้อมเพื่อ

เข้าวังหลวงด้วยการรำเรียนสี่คุณธรรมของสตรี ขนบธรรมเนียมพิธีการ ทำจิตใจและร่างกายให้เพียบพร้อม ดูแลภาพลักษณ์ของตนเองให้ดี ถ้าหาก เจ้ายังเอาแต่ออกไปเล่นสนุกข้างนอกทั้งวันอย่างนั้นมันจะได้อย่างไร”

เผยร่วหลันยังคงมองไปนอกหน้าต่างไม่ได้ตอบ ในใจนางคิดอยู่ว่า ‘ถ้าพรุ่งนี้เจอเจ้าเสี่ยวหูจื่อหน้าวังเกียจนั่นอีก ข้าจะต้องหาวิธีเอาชนะเขาให้ได้’

เผยฮูหยินเอ่ยต่อไปว่า “เมื่อวานป้าสะไภ้ของเจ้ามาหา แม่ได้คุยเรื่องของเจ้ากับนาง นางคิดได้วิธีหนึ่ง บอกให้ส่งเจ้าไปพำนักอยู่ที่คฤหาสน์นอกเมืองฉางอันของนาง จากนั้นเชิญอาจารย์หญิงมาช่วยกันสั่งสอนชี้แนะ เจ้าหลาย ๆ คน ที่นั่นเจียบสงบ ผู้คนไม่พลุกพล่าน เหมาะจะให้เจ้าเก็บตัวสงบจิตใจได้เป็นอย่างดี”

เผยร่วหลันเมื่อได้ยินคำพูดเหล่านี้ค่อยรู้สึกตัวขึ้น นางเคยไปคฤหาสน์นอกเมืองหลวงของป้าสะไภ้ รู้ว่าที่นั่นนอกจากภูเขาจำลอง สระน้ำ และดอกไม้ใบหญ้าแล้วก็ไม่มียะไรอีกเลย ยิ่งไม่มีเด็ก ๆ เล่นเตะลูกหนังกับนางด้วยแล้วยิ่งน่าเบื่อหน่ายเหลือเกิน นางไม่อยากออกไปจากเมืองฉางอันอยู่แล้วจึงรีบเอ่ยว่า “ร่วหลันไม่เล่นสนุกอีกแล้ว ท่านแม่วางใจได้ อย่าส่งลูกไปอยู่นอกเมืองเลยนะ ให้ลูกอยู่ข้างกายท่านแม่ก็เพียงพอที่จะรำเรียนสี่คุณธรรมและความรู้ทั้งหลายแล้ว”

แม่เผยฮูหยินจะรู้ว่าบุตรสาวมิได้พูดจากใจจริง คำสั่งสอนของนางไม่มีทางทำให้บุตรสาวยอมปรับปรุงตนเองได้ง่ายดาย แต่เมื่อเห็นนางรับปากว่าจะทำตัวให้ดี จึงจำเป็นต้องยุติการตักเตือนลงเพียงเท่านี้ พยักหน้าให้พลางเอ่ยว่า “ลูกแม่เป็นเด็กดี เรื่องนี้เราคุยกันวันหลังเถอะ รีบไปเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วตามแม่ไปไหว้พระที่อารามเมฆขาว”

เผยร่วหลันเอ่ยขึ้นอย่างไม่เต็มใจ “เปลี่ยนอะไรกัน เสื้อผ้าชุดนี้ของลูกสะอาดจะตาย”

เผยฮูหยินเห็นว่าหน้าเอ่ยขึ้นว่า “มีแต่กลิ่นเหม็นอืดไปหมดแล้วจะไปไหว้พระโพธิสัตว์ได้อย่างไร รีบไปเช็ดเนื้อเช็ดตัวเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่เถอะ”

แม่เผยร่วหลันไม่เต็มใจเพียงใดแต่ก็จำเป็นต้องฟังคำสั่งของมารดา กลับมาให้ป้าเยใช้ผ้าขนหนูหมาด ๆ เช็ดหน้าเช็ดตัวเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุด

กระโปรงยาวสีม่วงอ่อนปักลายดอกซึ่งสีขาวดูงดงามสูงส่ง เปล้าผมเป็นมวย
คู่ ประดับด้วยดอกไม้สดสีม่วง จากนั้นนั่งเกี้ยวไปอารามเมฆขาวที่อยู่บน
ภูเขาทิศตะวันออกพร้อมกับมารดา

หลายปีก่อน เฝยฮู บิดาของเฝยร่วหลันสอบได้ตำแหน่งจิ้นซือ² เข้า
เป็นขุนนางรับราชการ เขาถูกส่งไปรับตำแหน่งอยู่ต่างถิ่น เฝยฮูหยินคิดถึง
สามี แต่ละเดือนจะต้องแวะมาไหว้พระที่อารามเมฆขาวเพื่ออธิษฐานขอพร
ให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองสามีที่อยู่ต่างถิ่นให้ทำงานราบรื่น ปลอดภัย เนื่องจาก
มาไหว้พระอยู่บ่อยครั้ง เฝยฮูหยินจึงคุ้นเคยกับแม่ชีเย่วชินผู้ดูแลอาราม
เป็นอย่างดี หลังจากไหว้พระขอพรเสร็จแล้ว จึงได้มานั่งสนทนากับแม่ชี
เย่วชินอยู่ที่อารามด้านหลัง

เฝยร่วหลันนั่งฟังมารดาสนทนาเรื่องสัพเพเหระกับแม่ชีแล้วก็รู้สึก
เบื่อหน่ายยิ่งนัก กำลังคิดจะหนีออกไป พลันเห็นแม่ชีเฝ๋าที่ไม่คุ้นหน้าผู้หนึ่ง
เดินเข้ามา แม่ชีเย่วชินและแม่ชีน้อยคนอื่น ๆ รีบลุกขึ้นแสดงความเคารพ
เรียกขานแม่ชีเฝ๋าว่า “อาจารย์” เฝยฮูหยินเห็นแม่ชีเฝ๋ามีบุคลิกไม่ธรรมดา
คิดว่าคงจะเป็นแม่ชีผู้มากด้วยบารมีจากที่อื่น จึงได้ลุกขึ้นแสดงความเคารพ
เช่นกัน

แม่ชีเฝ๋าทักทายเฝยฮูหยินตามมารยาทอยู่หลายประโยค ก่อนสายตา
จะจับจ้องอยู่ที่ร่างของเฝยร่วหลัน จ้องนางไม่วางตา พลันเอ่ยกับเฝยฮูหยิน
ว่า “เฝยฮูหยิน ข้ามีคำพูดที่ไม่ค่อยน่าฟังสักเท่าไรขอฮูหยินอย่าได้ถือสา
บุตรสาวของท่านมีหน้าตาฉลาดเฉลียว แต่เสียดายที่ชาตินี้เกิดมาอยู่ในร่าง
ของเด็กหญิง เฝยฮูหยิน ขอท่านมอบบุตรสาวให้กับข้าเถิด”

เฝยฮูหยินเมื่อได้ยินแล้วมีสีหน้าตื่นตระหนกขึ้นมาทันที รีบยืนยัน
ตัวบุตรสาวเอาไว้ เอ่ยปากขึ้นว่า “ขอขอบคุณความปรารถนาดีของซือไท่ แต่ว่า
พวกเรามีบุตรสาวเพียงคนเดียว บิดาของนางไม่มีทางให้นางออกจากบ้าน
เป็นแน่”

²จากระบบการสอบคัดเลือกข้าราชการพลเรือนในประเทศจีนในยุคราชวงศ์ ผู้สอบได้
จะได้รับตำแหน่งจิ้นซือ หมายถึงตำแหน่งบัณฑิตชั้นสูง

แม่ชีเฒ่ายิ้มน้อยๆ พลังเอ่ยว่า “ถึงแม่ท่านและเผยจินชื่อจะจับนาง ชังไว้ในกรงเหล็ก นางก็ต้องถูกคนอื่นลักตัวไปอยู่ดี”

สีหน้าของเผยฮุยเห็นแปรเปลี่ยน เอ่ยอย่างตื่นตระหนกว่า “เหตุใด ชื่อไ้จึงกล่าวเช่นนั้น บุตรสาวของข้าได้รับคัดเลือกเข้าวังหลวง อีกไม่กี่ปี จะต้องเข้าวังถวายตัวรับใช้ฮ่องเต้ ชื่อไ้เอยวจาเยี่ยงนี้ไม่กลัวว่าจะผิดศีล หรือไร”

สีหน้าของแม่ชีเฒ่าปรากฏความเวทนา ประนมสองมือเข้าหากัน พลังเอ่ยว่า “การได้รับคัดเลือกเข้าวังหลวงเกรงว่าจะเป็นโชคร้ายมากกว่าโชคดี ให้ข้าพาตัวนางไปดีกว่าส่งตัวนางเข้าวัง หรือให้ผู้อื่นลักพาตัวนางไป อย่างไรก็ตาม ขอให้เผยฮุยพิจารณาให้ถี่ถ้วน” กล่าวจบแล้วนางค้อมตัวเล็กน้อย ก่อนหมุนตัวเดินออกจากห้อง

เผยฮุยจินจิตใจระวนกระวายสับสนรีบไต่ถามแม่ชีเยว่จิน “ชื่อไ้ผู้นั้นแก่งกาจอย่างไร จึงได้กล่าวคำพูดไร้มารยาทเยี่ยงนี้”

แม่ชีเยว่จินประนมมือรวดเร็ว กล่าวขอภัยว่า “ขอฮุยจินมีจิตใจกว้างขวางอย่าได้ถือสา ชื่อไ้ชราผู้นี้เป็นอดีตเจ้าอาวาสวัดต้าเป่าเอน มีฐานะสูงส่งอยู่ในแวดวงพุทธศาสนา นางมาพำนักอยู่ที่อารามแห่งนี้เป็นการชั่วคราว นี่ใกล้จะจากไปแล้ว ชื่อไ้เฒ่ามาก บางครั้งพูดจาเพ้อเจ้อ ขอฮุยจินอย่าได้ถือสา”

เผยฮุยจินได้ยินเช่นนั้นแล้วจึงค่อยคลายความวิตก เอ่ยอย่างไม่พอใจ “ข้าตั้งใจมาให้พระโพธิสัตว์ ไม่คิดเลยว่าจะมาพบคนประหลาดและเรื่องประหลาดเช่นนี้”

แต่จิตใจนางยังไม่อาจสงบนิ่ง ไม่มีแกใจสนทนากับแม่ชีเยว่จินต่อ รับร้อนพาบุตรสาวกลับ เมื่อถึงบ้านก็คิดถึงคำพูดแปลกประหลาดของแม่ชีเฒ่า อีกทั้งคิดถึงเรื่องที่เคยได้ยินคนพูดถึงคติประหลาดที่เด็ก ๆ ถูกลักพาตัวไปไม่นานมานี้ก็ให้เกิดความหวาดวิตกจนจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว รีบไต่ถามไปยังญาติสนิทมิตรสหายว่าจะสามารถฝากตัวบุตรสาวไว้ในสถานที่เร้นลับได้บ้างเพื่อป้องกันมิให้แม่ชีเฒ่ามาลักตัวไป

เผยฮุยหันกลับไม่ใส่ใจ ไม่รู้สึกหวาดกลัวแม้แต่น้อย นางเป็นฝ่าย

บอกมารดาว่า “ท่านแม่ ท่านอย่ากังวลใจไปเลย ถึงจะมีคนลักตัวข้าไป ข้าก็จะหนีออกมาและหาทางกลับบ้านเอง”

เผยสุหยินถอนหายใจ ยืนมือลูบศีรษะบุตรสาวพลางเอ่ยขึ้นว่า “เจ้าเป็นเด็กผู้หญิง แต่นิสัยกลับเข้มแข็งกว่าพี่ชายทั้งหมดของเจ้า” นางอดคิดในใจขึ้นมาไม่ได้ว่า ‘เกรงว่าคำพูดของแม่ชีเฒ่าจะถูกต้อน นิสัยของร้วหลานแข็งแกร่งเกินไปจนไม่เหมือนเด็กผู้หญิงเลยสักนิด เกรงว่าจะเป็นโชคร้ายมากกว่าโชคดี’

หลายวันต่อมาเผยสุหยินยังคงคิดถึงคำพูดของแม่ชีเฒ่าจนเกิดความหวาดวิตกกังวลยิ่งนัก แต่ยั้งดีที่ผ่านไปสิบกว่าวันโดยไม่มีเรื่องใดเกิดขึ้น แม้แต่น้อย เผยร้วหลานเห็นมารดาเป็นกังวล อีกทั้งเกรงว่านางจะคล้อยตามคำพูดของป้าสะไภ้ ส่งตนเองไปยังคฤหาสน์นอกเมืองที่อยู่ห่างไกลจริงๆ ดังนั้นในสิบกว่าวันมานี้จึงพยายามอดกลั้น ไม่หนีออกไปเล่นเตะลูกหนังอีกเลย แม้นางยังคิดถึงการแข่งขันระหว่างค่ายมังกรเขียวกับพยัคฆ์ขาว ต้องการหาเสียหุจื่อเพื่อล้างอายเพียงใด ก็ทำได้เพียงระับความอยากออกไปข้างนอก อยู่บ้านอย่างว่านอนสอนง่าย

แต่ทว่าในคืนหนึ่งหลังจากเวลาผ่านไปสิบห้าวัน เผยร้วหลานพลันหายตัวไปไร้ร่องรอย

หญิงรับใช้และสาวใช้ที่คอยดูแลปรนนิบัติล้วนแต่กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า ทั้งคืนไม่ได้ยินความเคลื่อนไหวใดๆ เสียงนอนของคุณหนูก็ยังปุบปอบคล้ายกับไม่มีใครนอน แต่ตัวของนางกลับหายไปไร้ร่องรอย

เผยสุหยินกลัวตกลุ่มจนแทบเสียดสี คาดเดาว่านางจะต้องถูกแม่ชีเฒ่าประหลาดผู้นั้นจับตัวไปแน่ วันรุ่งขึ้นจึงรีบเดินทางไปยังอารามเมฆขาว ได้ถามถึงเบาะแสของแม่ชีเฒ่า แต่คาดไม่ถึงว่าแม่ชีเยว่ชินกลับบอกว่า “เหตุใดเผยสุหยินจึงได้ถามถึงแม่ชีเฒ่าขึ้นมา นางมรณภาพไปเมื่อสามวันก่อน ร่างของนางยังอยู่ที่อารามเมฆขาว กำลังเตรียมการเพื่อทำพิธีเผาร่างก่อนนำไปฝังบนเขา”

เผยสุหยินยังไม่เชื่อ จนกระทั่งแม่ชีเยว่ชินพานางไปดูร่างไร้วิญญาณของแม่ชีเฒ่าด้วยตาตนเอง ถ้าเช่นนั้นใครลักพาตัวบุตรสาวไป แล้วลักพาไป

เพราะเหตุใด

นางรีบส่งข่าวให้กับเผยตู้ผู้เป็นสามีได้รับทราบ จากนั้นก็รีบร้อนหา พี่สะใภ้ของสามีหรือป้าสะใภ้ของร้วหลานเพื่อปรึกษาเรื่องนี้

เมื่อป้าสะใภ้ของร้วหลานรู้ข่าวหลานสาวหายตัวไปให้ตกใจไม่น้อย คู่ สะใภ้ทั้งสองตระหนักดีว่าเรื่องนี้มิอาจแพรงพรายให้คนอื่นรู้ได้ โดยเฉพาะ เผยร้วหลานเพิ่งได้รับคัดเลือกเข้าวังหลวง แต่กลับมาหายตัวไปอย่างลึกลับ ย่อมสร้างความโกลาหลมาก หากราชสำนักดำเนินการสืบสวนเรื่องนี้ขึ้นมา อาจก่อให้เกิดคำโจษจันไปต่างๆ นานา เกรงว่าจะส่งผลกระทบต่ออนาคต การรับราชการของเผยตู้ ดังนั้นทั้งสองคนจึงปรึกษาหารือในจวนตระกูลเผย อย่างลับๆ และตัดสินใจปิดบังเรื่องนี้ต่อไปโดยมิอาจให้ผู้ใดล่วงรู้

ป้าสะใภ้ไตร่ตรองอยู่ครู่หนึ่งจึงแนะนำขึ้นว่า “พวกเราเก็บอกกับ คนภายนอกว่า เพื่ออนาคตของบุตรสาว เจ้าจึงส่งตัวร้วหลานมาพำนักอยู่ที่ คฤหาสน์นอกเมืองของข้าระยะยาว เพื่อหาอาจารย์หญิงมาให้การอบรม สั่งสอนวิชาต่างๆ ร้วหลานต้องตั้งใจจำเรียน ไม่ออกไปไหนและไม่พบเจอผู้ใด เมื่อเป็นเช่นนี้ คาดว่าคนภายนอกคงจะไม่เกิดความสงสัย”

เผยตู้หยีนอดรำให้ไม่ได้ “แต่หากเป็นเช่นนี้ไปเรื่อยๆ สุดท้ายจะลงเอย อย่างไร ร้วหลานหายตัวไปแล้ว เรื่องนี้ปิดบังได้แค่ระยะหนึ่ง แต่คงไม่อาจ ปิดบังได้ตลอดไป”

ป้าสะใภ้เยือกเย็นมากกว่า นางบีบมือเผยตู้หยีนเอาไว้เป็นการปลอบใจ “น้องสะใภ้อย่าได้วิตกเลย หลานสาวเป็นคนมีบุญวาสนา อาจจะสามารถ ปลอดภัยวันใดวันหนึ่งก็ไม่แนะ”

เผยตู้หยีนยังคงรำให้อย่างมิอาจควบคุมได้ เอ่ยปนเสียงสะอื้นว่า “ถ้าหาก...ถ้าหากนางไม่กลับมาเล่า”

ป้าสะใภ้ถอนหายใจดเสียงต่ำตอบกลับว่า “ซานเมือง ผู้คนไม่ค่อย พลุกพล่าน เด็กๆ เจ็บป่วยไม่สบายกะทันหันอาการหนักจนลุกไม่ขึ้นก็เป็น ไปได้ ถ้าหากผ่านไปอีกหลายปียังหาตัวร้วหลานไม่พบ พวกเราก็รายงานกับ ทางวังหลวงเช่นนี้ก็แล้วกัน”

เผยตู้หยีนได้ยินแล้วน้ำตาถึงไหลพรากไม่หยุด รวากับเห็นภาพ

บุตรสาวนอนป่วยลมหายใจรวยรินอยู่บนเตียงอย่างคนใกล้ตายขึ้นมา ในใจของนางขัดแย้งกันยิ่งนัก ไม่อาจแน่ใจว่าตนเองยินดีให้บุตรสาวป่วยหนักจนลุกไม่ขึ้น หรือยังหวังว่าบุตรสาวยังคงมีชีวิตอยู่บนโลกอันแสนวุ่นวายใบนี้ โดยไม่รู้เบาะแสแน่ชัด นางได้แต่รำไห้

ทดลองอ่าน

บทที่ 2

ถูกจับ

หลังการแวงจับ เตะลูกหนังของค่ายมังกรเขียวกับพยัคฆ์ขาว เสี่ยวหูจื่อ นั่งอยู่บนบ่าของเด็กตัวโตอย่างเล็งจื่อภายใต้การห้อมล้อมของพรรคพวก ฝ่ายเดียวกัน มุ่งหน้าไปยังร้านขายขนมเปี๊ยะแห่งหนึ่งในตลาด เสี่ยวหูจื่อล้วงเงินจากอกเสื้อออกมาทำหนึ่ง เอ่ยอย่างใจกว้างว่า “วันนี้ข้าเลี้ยงขนมเปี๊ยะงาพวกเจ้าเอง ใครอยากกินเท่าไรก็กินตามสบาย กินให้อิ่มก็แล้วกัน”

เสี่ยวโหรงของเด็ก ๆ ดังขึ้นแข็งแซ่พร้อกับยื่นมือไปหยิบขนมเปี๊ยะกันคนละชิ้นกินจนปากเลอะงาเต็มไปหมด เด็กน้อยทั้งหลายกินไปแล้วยังไม่พอใจ ต่างคนต่างหยิบขนมกันอีกคนละหลายชิ้นถือเอาไว้ในมือ จากนั้นเดินกรูไปนั่งอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ข้างตลาด คุยกันถึงเรื่องการแข่งขันวันนี้อย่างสนุกสนาน รวมถึงการแข่งขันที่ดุเดือดและคำถามของเสี่ยวหูจื่อที่เอาชนะลิ่วเอ๋อได้ เสี่ยวหูจื่อคิดถึงตอนแข่งตัวต่อตัวกับลิ่วเอ๋อแล้วถูกเตะเข้าที่น่องอย่างแรง จึงเลิखाทางเก่งขึ้นดู เห็นว่าตรงจุดที่ถูกเตะบัดนี้กลายเป็นรอยข้ำสีเขียวอมม่วงขนาดใหญ่ เมื่อลูบลงไปก็สแบริ้นเจ็บปวดไม่น้อย บังเกิดความเดือดดาลขึ้นในใจก่อนเอ่ยขึ้นว่า “พวกเจ้าดูสิ ตอนแข่งตัวต่อตัวข้าถูกลิ่วเอ๋อเตะเข้าให้”

เด็ก ๆ กรูเข้ามาดูขาของเขา คนหนึ่งแลบลิ้นเอ่ยขึ้นว่า “บวมขนาดนี้เขียว” อีกคนหนึ่งพูดขึ้นว่า “ดูไม่ออกเลยว่าเจ้าลิ่วเอ๋อมันจะโหดถึงเพียงนี้”

เสี่ยวหูจื่อเอ่ยอย่างแค้นใจ “ใช่สิ เจ้าลิ่วเอ๋อนั่นออกแรงเตะเข้าขนาดนี้มันน่าโมโหนัก เขามาจากบ้านไหนหรือ”

เด็ก ๆ มองหน้ากันไปมา ไม่มีใครรู้เลยสักคน

เลี้ยวหุจื่อแปลกใจยิ่งนัก เอ่ยขึ้นว่า “ข้าเห็นว่าเขามาเล่นเตะลูกหนังที่นั่นจะปีหนึ่งได้แล้ว ทำไมยังไม่มีใครรู้ว่าเขามาจากบ้านไหนกันอีก”

เด็กคนหนึ่งเอ่ยขึ้นว่า “เซตตะวันออกมีแต่จวนคนใหญ่คนโตผู้ลากมากดีทั้งนั้น ช่างในมีใครอยู่บ้างก็ไม่รู้” อีกคนหนึ่งกล่าว “ข้าเจอแล้วเอ้อ ก็ตอนที่มาเล่นเตะลูกหนังเท่านั้น ปกติไม่เคยเห็นเขาเดินเล่นอยู่บนถนนเลยด้วยซ้ำ ดีไม่ดีอาจเป็นลูกของพ่อบ้านในจวนหลังไหนสักแห่ง”

เลี้ยวหุจื่อเกิดความอยากรู้ขึ้นมาจึงตัดสินใจว่า “หลังจากการแข่งขันครั้งหน้าจบลง ข้าจะหาเป็นไม่ว่าสนใจ แล้วแอบไปซ่อนอยู่ในตรอก รอให้เขากลับไปแล้วค่อยสะกดรอยตาม จะต้องรู้แน่ว่าเขามาจากบ้านไหน”

แต่ทว่าบ่ายวันรุ่งขึ้นลิ่วเอ๋อมิได้ปรากฏตัวตามนัดหมาย แม้มังกรเขียวและพยัคฆ์ขาวจะแข่งขันกันอย่างเอาเป็นเอาตายเพียงใด สุดท้ายแล้วค่ายพยัคฆ์ขาวยังคงเป็นผู้ชนะ หลังจากนั้นอีกเจ็ดแปดวัน ลิ่วเอ๋อก็ยังไม่โผล่หน้ามาเลยสักครั้ง มังกรเขียวและพยัคฆ์ขาวแข่งขันกันสองฝ่ายผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะ เลี้ยวหุจื่อยอมไม่รู้เรื่องที่คุณหนูหกแห่งสกุลเผยติดตามมารดาไปยังอารามเมฆขาวแล้วพบเข้ากับแม่ชีเฒ่าประหลาด จากนั้นถูกมารดากักบริเวณไม่ให้ออกไปไหน เขาถามข่าวจากเด็ก ๆ ค่ายมังกรเขียวด้วยความประหลาดใจยิ่งยวด เด็ก ๆ เหล่านี้ก็ไม่รู้ประวัติความเป็นมาของลิ่วเอ๋อเช่นกัน ได้แต่บอกว่า “เขามักจะไปไหนมาไหนตามลำพัง แล้วก็ยังไม่ค่อยพูดอะไร พวกเราก็ก็นึกว่าเขาเป็นคนจากบ้านไหนกันแน่”

เวลาผ่านไปประมาณครึ่งเดือน บ่ายวันนี้ เลี้ยวหุจื่อ เล็งจื่อ และเด็ก ๆ คนอื่นนัดกันไปเดินเล่นในตลาด จู่ ๆ พลันได้ยินเสียงคนตะโกนโหวกเหวกขึ้นว่า “เก็บตลาด เก็บตลาด”

เลี้ยวหุจื่อและเด็กคนอื่น ๆ ต่างเคยเห็นมือปราบเมืองฉางอันบุกเข้ามาที่ตลาดอย่างเอิกเกริกอยู่เป็นระยะ อ้างว่ามาจับพ่อค้าเถื่อนและหัวขโมยทั้งหลาย แต่ที่จริงแล้วเป็นการมารีดไถเก็บเงินจากพ่อค้าแม่ขายแถวนี้มีเด็กคนหนึ่งพูดอึม ๆ ว่า “เหอะ เก็บตลาดงั้นหรือ อย่างนี้ต้องมีเรื่องสนุก

ให้ดูอีกแล้วสิ”

เด็ก ๆ ทั้งอยากรู้อยากเห็นทั้งตื่นเต้นสนุกสนาน หลังจากส่งเสียงโห่ร้องกันไปพักหนึ่งจึงตัดสินใจเข้าไปมุงดูเหตุการณ์กันในตลาด เด็ก ๆ ในกลุ่มเดินไปเล่นไปจนมาถึงตลาดของเมืองเซตตะวันออก เห็นพ่อค้าหาบเร่แผงลอยแต่ละคนถอนหายใจเฮือก ๆ ล้วงเงินอึ๊แปะออกมานับเพื่อเตรียมมอบให้กับเจ้าหน้าที่เหล่านั้น

ผ่านไปไม่นาน เห็นมือปราบประจำเมืองสืบทว่าคนแต่งกายทะมัดทะแมง ถือกระบองยาวอยู่ในมือ ส่งเสียงตวาดดังมาจากใจกลางตลาด ดูน่าเกรงขามยิ่งนัก เด็ก ๆ คุยกันว่ามือปราบเหล่านี้คงได้แต่ทำท่าทำทางส่งเสียงตวาดไปไม่กี่คำ หลังจากได้เงินแล้วก็คงจากไป แต่คาดไม่ถึงว่าเหตุการณ์ครั้งนี้ไม่เป็นไปอย่างที่คิด มือปราบทั้งหลายมิได้เข้ามาริดเงินจากพ่อค้าแม่ค้า แต่เดินค้นหาไปตามถนน เมื่อพบเด็กขอทานสวมเสื้อผ้าขาดเก่าจะยกกระบองขึ้นตีแล้วมัดตัวพาออกไป

พวกของเลี้ยวหุจื่อเห็นแล้วให้หวาดกลัวยิ่งนัก เด็กคนหนึ่งเอ่ยเสียงลั่น ๆ ขึ้นว่า “นี่มันเรื่องอะไรกัน ทำไมมือปราบถึงเอาแต่จับตัวเด็ก ๆ”

มีเด็กอีกคนหนึ่งเอ่ยขึ้นว่า “ได้ยินว่าพวกขุนนางเชื้อพระวงศ์ก่อนจะออกเดินทางไปในไหน มักจะสั่งให้มือปราบจับตัวขอทานไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือคนแก่ออกไปทั้งหมดเพื่อให้ถนนหนทางดูสะอาดเป็นระเบียบ ไม่ให้ขัดหูขัดตาขุนนางใหญ่พวกนั้น”

เด็กที่เอ่ยขึ้นก่อนหน้านี้ถามอย่างวิตกว่า “แล้วจับไปไหน จะปล่อยตัวออกมาไหม”

อีกคนหนึ่งตอบกลับว่า “คงจะเอาไปขังในคุกเมืองจางอันกระมัง ข้าคิดว่าผ่านไปสักวันสองวันก็น่าจะปล่อยตัวออกมาแล้ว ไม่อย่างนั้นพวกขอทานในคุกมีตั้งเยอะ ต้องหาข้าวให้พวกเขากินให้อิ่มคงไม่ใช่เงินจำนวนน้อย ๆ”

เลี้ยวหุจื่อเห็นมือปราบกลุ่มนั้นเดินเข้าไปใกล้มาเรื่อย ๆ เกิดสังหรณ์ใจไม่ดี ร้องบอกพรรคพวกว่า “พวกนั้นมาทางนี้กันแล้ว รีบหนีเร็ว” เด็กคนอื่นได้ยินแล้วรีบยกตัวให้ต่ำ วิ่งตรงไปยังประตูทางออกของตลาดอย่างร้อนรน

เสี่ยวหูจื่อวิ่งพรวดออกไปได้หลายสิบก้าว พลันสังเกตเห็นว่าเลิ่งจื่อไม่ได้อยู่ข้างกายจึงร้อนใจหันหลังกลับไปดู เขาเห็นเลิ่งจื่อยังยืนอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ เลี้ยวมืออวบๆ ทั้งสิบนิ้วอย่างเอร็ดอร่อย เสี่ยวหูจื่อได้แต่ร้องในใจว่าแย่แล้ว รีบวิ่งกลับไปอีกครั้งอย่างรวดเร็ว แต่ทว่าสายเกินไปเสียแล้ว บัดนี้มีมือปราบสองคนมาถึงด้านหลังของเลิ่งจื่อ คนหนึ่งยกกระบองตีเข้าที่ศีรษะของเขอย่างแรง เลิ่งจื่อยืนนิ่ง ยกมือลูบหัวของตนเองด้วยท่าทางงุนงง มือปราบสองคนผลักเลิ่งจื่อให้นอนลงกับพื้น หยิบเชือกขึ้นมาเพื่อจะมัดตัวเขาเอาไว้

เสี่ยวหูจื่อทั้งแปลกใจทั้งโมโห ตะโกนดั่งขึ้นว่า “ปล่อยเขานะ” เขาวิ่งตรงไปข้างหน้า พุ่งชนกลางหลังของมือปราบนายหนึ่ง มือปราบนายนั้นไม่ทันระวังตัวจึงถูกชนล้มลงกับพื้น เสี่ยวหูจื่อรีบจุดเลิ่งจื่อให้ลุกขึ้น ออกแรงดันกันเขาเต็มที่ “รีบหนีเร็ว รีบหนีเร็ว”

เลิ่งจื่อเป็นเด็กปัญญาอ่อน ไม่เข้าใจว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นแม้แต่แต่น้อย ยังคงยืนนิ่งอยู่กับที่ สีนหน้าเหลืองหลาเหม่อลอย เมื่อเสี่ยวหูจื่อผลักตัวเขาไม่เขยื้อนจึงร้อนใจระคนโมโห ตอนนี้องที่มือปราบคนอื่นๆ กรูกันเข้ามา ยกกระบองในมือพร้อมทั้งก่นด่าเขา “เจ้าเด็กเสบ บังอาจขัดขวางการทำงานพวกเรา” “เด็กขอทานไม่ยอมให้จับดี ๆ ก็ตีมันก่อนแล้วค่อยว่ากัน”

เสี่ยวหูจื่อถูกผู้ใหญ่หลายคนล้อมเอาไว้เช่นนี้รู้ดีว่าคงจะหนีรอดได้ยาก จึงรีบร้อนเอ่ยขึ้นว่า “ข้าไม่ใช่เด็กขอทาน ข้าเป็นคนสกุลอู๋” เขายังพูดไม่ทันขาดคำ มือปราบก็ยกกระบองตีลงมาที่เขาและเลิ่งจื่ออย่างไม่ยั้งตั้งใจตีพวกเขาให้หมอบไปกับพื้น

เสี่ยวหูจื่อถูกกระบองตีไปหลายทีเจ็บร้าวยไปทั่วตัว ได้แต่ยกมือป้องศีรษะนอนขดตัวกลมบนพื้น จนกระทั่งการกระทำตีสองมือปราบชาลง เขาก็ค่อยเงยหน้าเหลือบตาขึ้นมอง เห็นมือปราบอีกกลุ่มหนึ่งยังคงถือกระบองไล่ตีไล่จับเด็กขอทานที่วิ่งหนีไปตามถนนที่อยู่ห่างออกไป ยังดีที่พรรคพวกของเสี่ยวหูจื่อต่างรู้ตัวกันก่อน ป่านนี้คงวิ่งหนีกันไปไกลแล้ว มีเด็กขอทานที่เขาไม่รู้จักอีกหลายคนไม่โชคดียขนาดนั้น แต่ละคนถูกมือปราบไล่ตามจับจนทัน มัดตัวเอาไว้แน่นหนา

เสี่ยวหูจื่อคิดในใจว่า พวกเขามาจับตัวขอลาน แต่ข้าไม่ได้เป็นขอลาน ลักหน้อย ถ้าบอกชาติตระกูลตนเองไป พวกเขาย่อมจะปล่อยตัวข้าไป ดังนั้นเขาจึงพยายามลุกขึ้นยืน กำลังจะเอ่ยปากอธิบายกับมือปราบที่อยู่ตรงหน้า คิดไม่ถึงว่ามีมือปราบที่ยืนอยู่ด้านหลังนึกว่าเขาจะหาทางตอบโต้ จึงยกไม้กระบองขึ้นฟาดเข้าที่หลังศีรษะอย่างแรง เสี่ยวหูจื่อรู้สึกเจ็บแปลบ ท้ายทอย ภาพเบื้องหน้าดับวูบ จากนั้นหมดสติไป

เมื่อเสี่ยวหูจื่อฟื้นขึ้นมาอีกครั้งเขารู้สึกเจ็บปวดรวดร้าวไปทั่ว ตั้งแต่ศีรษะไปบนานา ลำตัว ไปจนถึงหน้าท้อง จากท่อนแขนไปจนถึงสองขา หัวทั้งตัวไม่มีที่ไหนไม่เจ็บ เขาเจ็บเสียจนอยากให้ตนเองไม่ต้องตื่นขึ้นมาอีกเลย ด้วยซ้ำ ในความเจ็บปวดเขารู้สึกได้ถึงร่างกายที่สิ้นไหว คล้ายกับกำลังอยู่ในรถม้า เขาลองขยับมือและเท้า เมื่อพบว่าทั้งมือเท้าถูกมัดด้วยเชือกปอแน่นหนาจึงตกใจ ข้าขยับตัวไม่ได้ นี่ข้าถูกคนจับตัวมาหรือ

เขาพยายามสงบสติอารมณ์ หันหน้ามองไปรอบๆ เห็นรถม้าคันนี้มีขนาดกว้างขวางมาก ข้างกายเขายังมีเด็กหนุ่มสาวคราวเดียวกันถูกมัดตัวด้วยเชือกเส้นใหญ่นอนอยู่ในรถ สองตาของพวกเขาคิดสนิทไม่ว่าจะเป็นหรือตาย

เสี่ยวหูจื่อชะเง้อมองรอบด้าน เห็นจุดที่ไกลออกไปมีเด็กตัวใหญ่นอนอยู่คนหนึ่ง ดูแล้วคล้ายจะเป็นเล้งจื่อ เขาใจหายวูบ ‘เล้งจื่อก็ถูกจับตัวมาด้วย’ เขาคิดต่อ ‘ถูกจับตัวมาก็ดีแล้ว อย่างน้อยเขาก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ถูกพวกมือปราบถ่อยพวกนั้นตีจนตาย’ เขาคิดต่อไป ‘พวกนั้นจะพาเราไปที่ไหน คุณเมืองฉางอันหรือ แล้วข้าจะหาทางหนีไปได้อย่างไร ถ้าหากแม่ใหญ่รู้เรื่องที่ข้าถูกมือปราบจับเข้าคุก จะต้องไล่ข้าออกจากจวนสกุลอยู่ เพื่อจะได้ไม่ต้องเห็นหน้าข้าอีกเป็นแน่ เช่นนี้เท่ากับสมความตั้งใจของนางแล้ว’

เมื่อคิดถึงแม่ใหญ่ จิตใจเบื่องลึกลับก็เกิดความหวาดกลัวขึ้นมา รวมถึงความเคียดแค้นและเกลียดชัง เขาได้แต่บังคับให้ตนเองไม่ไปคิดถึงนาง และไม่คิดถึงเรื่องราวบัดซบทั้งหลายภายในคุกหาสน์สกุลอยู่

รถม้าเคลื่อนตัวไปข้างหน้าตามหนทางขรุขระ เวลาผ่านไปนานแล้ว

ก็ยังไม่หยุดเสียที ตัวของเสี่ยวหูจื่อปวตระบมไปหมด เขารู้สึกหัวหนักสมองตื้อ อยากจะส่งเสียงครางบรรเทาความเจ็บปวด หากล่าคอกลับแห้งผากจนไม่อาจเปล่งเสียงออกมา เมื่อถูกเขย่าไปมาในรถม้าเป็นเวลานาน เขาก็หมดสติไปอีกครั้งท่ามกลางความเจ็บปวดที่รุ่มร่า

ไม่รู้ว่าจะเวลาผ่านไปนานเท่าใด เสี่ยวหูจื่อเหมือนคนหลับๆตื่นๆ ยามที่ตื่น เขารู้สึกได้ว่ารถม้ายังคงเคลื่อนตัวโยกเขยักไปด้านหน้า มีบางครั้งที่ยุดยิ่ง มีบางครั้งที่ยุสลิกได้ถึงเม็ดฝนปรอยๆอยู่ด้านบน ลมเย็นพัดกรูเข้ามา บางครั้งเขารู้สึกร้อนผ่าวจนเหงื่อไหลโซมกายราวกับตัวจะหลอมละลาย ในใจของเสี่ยวหูจื่อเกิดความกังขาและหวั่นวิตกมากขึ้น ‘รถม้าคันนี้น่าจะเดินทางได้ครึ่งวันแล้ว คุณหลวงเมืองฉางอันไม่น่าไกลเพียงนี้ พวกเขาจะพาเราไปไหนกันแน่’

เขาได้ยินเสียงผู้ชายหลายคนสนทนากันอยู่ที่นอกตัวรถ เสียงดังอู้อึ้งฟังไม่ชัดเจน รู้แค่ว่าจนถึงบัดนี้ไม่มีใครเข้ามาตรวจดูอาการของเด็กๆ ในนี้ว่าเป็นหรือตายอย่างไร เสี่ยวหูจื่อมองไปรอบด้าน เห็นเด็กคนอื่นๆยังคงนอนหมดสติไม่รู้สีกตัว เกิดสะดุดใจขึ้นมา ‘ถึงจะถูกตีจนสลบไป แต่เวลาผ่านมานานขนาดนี้ก็ไม่น่าจะฟื้นได้แล้ว หรือพวกเขาถูกวางยาสลบ’

เขาตะลอนเที่ยวเล่นอยู่ข้างนอกมานาน เคยได้ยินพวกอันธพาลประจำถนนพูดถึงวิธีการรังดะแะขโมยสิ่งของกันอยู่บ้าง รู้ว่ามียาสลบชนิดหนึ่งที่สามารถทำให้คนนอนหมดสติได้นานถึงสิบวันสิบคืนโดยไม่ฟื้นขึ้นมา จึงเกิดความรู้สึกกระวนกระวายใจในทันใด ‘โธ่เอ๊ย แะแน่ๆ นี่ข้าคงถูกพวกคนร้ายที่โหดลักพาตัวเข้าให้ แต่ว่าคนที่จับข้ามาพวกนั้นเป็นมือปราบที่มาเก็บตลาดไม่ใช่หรือ แล้วเหตุใดจึงกลายเป็นพวกโจรร้ายไปเสียได้’ เขาคิดต่อไป ‘มือปราบก็ดี โจรร้ายก็ดี จะจับพวกเด็กของท่านไปทำอะไร’

เขาขบคิดจนหัวแทบแตกก็ไม่อาจเข้าใจ ดวงตาลอกดูรอบด้านอย่างสนใจ พบว่าแผ่นกระดานข้างศีรษะมีร่องเล็กๆ ร่องหนึ่ง สามารถกักน้ำฝนเอาไว้ได้เล็กน้อย เขาเริ่มคุ้นชินกับความเจ็บปวดบนตัว คุ้นชินกับร่างกายที่ถูกมัดเอาไว้ด้วยเชือกอย่างแน่นหนา แม้จะขยပ်ตัวลำบาก แต่กระนั้นสิ่งที่ทรมานที่สุดคืออาการกระหายน้ำ เมื่อเห็นว่ามิน้ำเจิ่งอยู่ในร่องไม้ จึงรีบ

ชะโงกหน้าเข้าไปสู่น้ำเข้าปากเล็กน้อยพร้อมกับอธิษฐานขอให้สวรรค์ส่งฝนตกลงมาอีกหลายๆ ครั้ง

หลังจากนั้นผ่านไปอีกนานเท่าไรไม่รู้ จากการดิ้นรนของเลี้ยวหุจื่อทำให้เชือกที่มัดแน่นคลายลงเล็กน้อย แต่เขาทำได้เพียงหันคอไปซ้ายขวายกมือยกเท้าได้อีกเล็กน้อยเท่านั้น ความเจ็บปวดบนตัวยังคงไม่หายไป แต่ดีที่ตอนนี้รู้สึกซาหนึบไปบ้างทำให้พอทนความเจ็บปวดได้ไหว เขาคิดในใจว่าข้าถูกพวกสุนัขมือปราบตีไม่ยั้งมือหวังว่ากระดูกจะไม่หัก เส้นเอ็นไม่เป็นไรก็พอ ส่วนพวกแผลฟกช้ำดำเขียวอะไรนั้น ขอแค่ข้านอนนิ่งๆ ไม่ขยับตัวอีกไม่นานก็คงจะหายดีเองกระมัง

ยามท้องฟ้าใกล้มืด รถม้าพลันหยุดชะงัก มีคนเดินมาที่ตัวรถ บัดฝ่าม่านหนัารถขึ้นมองเข้ามาในที่สุด เลี้ยวหุจื่อรีบร้อนหลับตาลงแสร้งทำเป็นหมดสติ รอจนกระทั่งเวลาผ่านไปครู่หนึ่งจึงค่อยๆ ลืมตาขึ้นเป็นเส้นเล็กๆ และแอบมอง เห็นคนที่มามีสองคน คนหนึ่งตัวอ้วนเตี้ย อีกคนหนึ่งหัวล้านพวกเขาสวมเสื้อผ้าสีดำ หน้าตาน่ากลัว ดูแล้วมิใช่พวกมือปราบ น่าจะเป็นพวกโจรร้ายมากกว่า คนชุดดำสองคนจับตัวเด็กๆ พลิกตรวจดู หลังแน่ใจว่าไม่มีใครตายแล้วจึงพยักหน้าจากไป ปลอยฝ่าม่านหนัารถลง

เลี้ยวหุจื่อคิดในใจ ‘สองคนนี้ไม่ใช่คนดีแน่ พวกเขาจับเด็กๆ อย่างเรามาไม่รู้จะพาไปไหน ถ้าหากจะฆ่าพวกเราคงจะลงมือโยนศพไว้ข้างทางรกร้างนานแล้ว ไม่จำเป็นต้องเสียเวลาจับตัวพวกเราเดินทางมาด้วย’

จู่ๆ เลี้ยวหุจื่อก็ถูกจับแขนเอาไว้แน่น มีคนคว้าแขนซ้ายของเขาแล้วกระชากอย่างแรงออกมานอกตัวรถ ล้มกลิ้งอยู่บนพื้นดินแข็งกระด้าง

เลี้ยวหุจื่อหัวคะมำจนตาพร่าเลือน อุทานด้วยความตกใจอย่างกลั่นไม่อยู่

เขาลืมตาขึ้นมา เห็นคนอ้วนเตี้ยก้มหน้าลงมองตนเองพลางส่ายเขย้มจนเห็นปากที่มีแต่ฟันๆ “ข้าบอกแล้วไม่ผิดว่าเจ้านี่มันพื้นอยู่”

คนหัวล้านที่อยู่ข้างๆ ตาเหล่ปากเบี้ยวรูปร่างอัปลักษณ์ลั่นดี เขายกหัวแม่มือให้พร้อมกับร้องชมเชย “ท่านผู้มีสายตายอดเยี่ยม”

คนอ้วนเตี้ยเอ่ยขึ้นอย่างลำพองใจ “ข้าติดตามหัวหน้าใหญ่ท่าน

มาเจ็ดแปดปีแล้ว ไม่มีแผนการชั่วร้ายอะไรที่ไม่เคยเจอ ไม่ว่าใครก็ไม่อาจรอดพ้นตาพิพัยของข้าไปได้”

คนหัวล้านอัปลักษณ์กล่าวว่า “ก็นั่นละสิ เจ้าเด็กนี่มันเจ้าเล่ห์นัก ถึงจะแกล้งทำเป็นนอนหลับก็ยังหนีไม่พ้นสายตาวิเศษของท่านดูไปได้” น้ำเสียงที่เอื่อยเต็มไปด้วยการประจบประแจง

เห็นได้ชัดว่าชายอ้วนเตี้ยชอบฟังคำยกยอ แสยะปากยิ้มก่อนนินทา เอะขึ้นว่า “แต่ประหลาดแท้ ยาสลบของแม่เฒ่าจินทำไมถึงไม่มีผลกับเขา”

คนหัวล้านอัปลักษณ์ผสมโรงต่อ “นับว่าประหลาดแท้ เด็กคนอื่นๆ ในรดยังสลบเหมือนกับคนตายไม่มีผิด”

ชายอ้วนเตี้ยจ้องมองเลี้ยวหูจ้อยอยู่อีกพักหนึ่งก่อนตอบหัวตัวเองดังเพียะ “จริงด้วย เจ้าตุลี เจ้าเด็กนี่หน้าตาบวมปูด แสดงว่าถูกพวกมือปราบสุนัข ตีจนหมดสติไปแน่ๆ เขาไม่ได้ดมยาสลบของแม่เฒ่าจิน ดังนั้นจึงฟื้นขึ้นมาเร็วกว่าคนอื่น”

คนหัวล้านอัปลักษณ์พยักพยิดเอ่ยชมต่อไป “ท่านฤคาคเณรเรื่องราวได้ราวกับผู้วิเศษ อาตมาเลื่อมใสยิ่งนัก”

เลี้ยวหูจ้อยได้ยินเขาเรียกตนเองว่า ‘อาตมา’ จึงคิดในใจว่า ที่แท้แล้วเป็นหัวล้าน ไม่ใช่หัวล้าน เจ้านี่เป็นหลวงจีนเสียด้วย

ชายอ้วนเตี้ยกล่าวต่อไป “ยังต้องเดินทางอีกสามสัปดาห์ พวกเราควรทำอย่างไรกับเจ้านี่ดี”

หลวงจีนอัปลักษณ์เอ่ยขึ้น “ท่านฤคามีแผนการดี ๆ อยู่แล้ว อาตมาล้วนแต่ฟังคำสั่งของท่าน จะไม่ให้เกิดความผิดพลาดแม้แต่น้อย”

ชายอ้วนเตี้ยมีฉายาว่า ‘ภูโก่วฟู’ หรือคนฆ่าสุนัข คนที่เกรงใจจะเรียกขานเขาว่า ‘ท่านภูโก่ว’ แต่ทว่ามีคำว่า ‘โก่ว’ ที่แปลว่าสุนัขอยู่ในชื่อเรียก ด้วยฟังไม่ค่อยรื่นหู ดังนั้นหลวงจีนที่เอาแต่ประจบสอพลอจึงได้เรียกเขาว่า ‘ท่านภู’

ภูโก่วฟูคิดไปคิดมาก็ถามหลวงจีนอัปลักษณ์ขึ้นว่า “เจ้าว่าควรทำอย่างไรดี”

หลวงจีนอัปลักษณ์ตอบว่า “ถ้าหากกลัวเขาจะก่อเรื่องยุ่งยากก็สังหาร

เขาแล้วโยนทิ้งอยู่ข้างถนนก็แล้วกัน”

เลี้ยวหูจื่อได้ยืนแล้วหันตาแปรเปลี่ยน คิดในใจว่า เจ้าหลวงจีนนี้
อ้าปากก็จะฆ่าคน ไม่เหมือนผู้ทรงศีลเลยแม้แต่น้อย

ยังดีที่กุ๊วฟูสายหน้า “หัวหน้าใหญ่มีคำสั่งให้พวกเราไปเมืองหลวง
เพื่อจับตัวเด็กม่ายสิบคน มือปราบพวกนั้นมันไร้ประโยชน์จริงๆ จับมาได้
แค่สิบเจ็ดคน ถ้าหากน้อยไปอีกคนหนึ่งก็เท่ากับขาดไปสี่คน ท่านหัวหน้า
จะต้องบันดาลโทษแน่”

หลวงจีนอัปลักษณ์รีบเปลี่ยนคำพูดทันใด “ท่านถูกพูดได้ถูกต้อง
อย่างนั้นก็ฆ่าเขาไม่ได้เด็ดขาด”

กุ๊วฟูหนึ่งเงียบก่อนเอ่ยว่า “แต่เราจะผ่อนการป้องกันจนทำให้เขา
หนีไปไม่ได้เด็ดขาด ถ้าอย่างไรมือปราบจับตัวเขาหมดเอาไว้แล้วใช้ผ้าปิดตา หออะไร
อุดหู ให้เขามองไม่เห็น ฟังไม่ได้ยิน แล้วยังขยับตัวไม่ได้ อย่างนี้ก็ไม่ว่า
อะไรกับนอนหลับ”

เลี้ยวหูจื่อรู้สึกถึงท้องที่ร้องเพราะความหิว ปากแห้งผากเพราะกระหาย
น้ำ ถ้าหากให้พวกนี้จับตัวเขาทำเช่นนั้น คิดว่าจะทนอยู่ได้ถึงสามวันห้าวัน
ขึ้นหรือ ไม่นานจะต้องหิวตายหรือไมก็กระหายน้ำตาย ดังนั้นเขาจึงลละ-
ละลักเอ่ยว่า “นายท่านทั้งสอง ข้าไม่รู้ว่าทำไมตัวเองถึงฟื้นขึ้นมา ถ้าหาก
พวกท่านต้องการให้ข้านอนหลับต่อไปข้าก็จะนอนหลับต่อไป ไม่สร้างความ
ยุ่งยากให้พวกท่านเป็นอันขาด”

กุ๊วฟูหนึ่งหัวหน้าโต้กลับว่า “เจ้าฟื้นแล้วก็ฟื้นแล้ว อีกอย่างตอนนี้
พวกเราไม่มียาสลบของแม่เฒ่าเงินที่จะทำให้เจ้าหมดสติต่อไปด้วย แล้ว
จะวางใจได้อย่างไร”

เลี้ยวหูจื่อไม่รู้ว่าควรพูดอย่างไรไปชั่วขณะ จึงเอ่ยว่า “ในเมื่อข้าฟื้น
ขึ้นมาแล้ว ก็ให้ช่วยนายท่านทั้งสองทำงานสักเล็กน้อยจะดีหรือไม่”

กุ๊วฟูถามขึ้นอย่างขឹងใจว่า “เจ้าจะทำงานอะไรได้”

เลี้ยวหูจื่อเอ่ยขึ้นว่า “ข้าหุงข้าว เลี้ยงม้า อาบน้ำม้า คอยเฝ้ารถ
งานอะไรข้าก็ทำเป็น ทั้งสองท่านต้องการให้ข้าทำงานอะไร ข้ายินดีทั้งสิ้น”

กุ๊วฟูและหลวงจีนอัปลักษณ์ได้ยืนเช่นนั้นหันมาสบตากันต่างคิด

ในใจว่า ต่อไปมีเจ้าหนูนี้คอยทำงานให้ พวกเราก็จะได้สบายขึ้นอีกหน่อย โอกาสเช่นนี้จะพลอยไปได้อย่างไร

ภูโก้วฟูเหล่ตามองเลี้ยวหูจื่อเอ๋ยขึ้นว่า “ถ้าหากแก่เชือกให้เจ้าแล้ว จะรู้ได้อย่างไรว่าเจ้าจะไม่หาโอกาสหลบหนี”

เลี้ยวหูจื่อตอบกลับว่า “นายท่านทั้งสอง ข้าไม่รู้ว่าจะหนีไปอย่างไร อยู่ดี”

ภูโก้วฟูเห็นท่าทางของเขาดูซื่อๆ จึงคิดในใจว่า มันก็แค่เด็กคนหนึ่ง คงไม่รู้ทิศทางว่าจะไปไหน อีกทั้งยังไม่มีเงินติดตัวจะหนีไปไหนได้ อย่างไร จะต้องตามพวกเราอยู่แล้ว คิดว่าเจ้าหนูนี้คงไม่กล้าหนีไปไหนสงเดช ดังนั้น จึงพยักหน้าพลางเอ่ยว่า “ได้ ว่าตามนี้แล้วกัน หากเจ้ากล้าหนี ข้าจะฆ่าเจ้าทันที” จากนั้นออกคำสั่งให้หลวงจีนแก่เชือกที่มัดตัวเขาอยู่ ชี้ไปยังลำธาร เล็กที่อยู่อีกด้านหนึ่ง “ไป เจ้าไปล้างเนื้อล้างตัวล้างคราบเลือดที่อยู่บนตัว ให้สะอาดตรงลำธารโน่น”

เลี้ยวหูจื่อถูกจับมัดมาไม่รู้เป็นเวลานานเท่าไร พอหลวงจีนแก่เชือกให้ จึงรู้สึกมือเท้าอ่อนเปลี้ยไม่มีแรง ขยับตัวอย่างยากลำบาก หลังจากพยายาม อยู่ครู่หนึ่งค่อยคลานลุกขึ้นมาได้ เขาเงยหน้าขึ้นมอง รอบด้านเป็นพื้นที่ รกร้างไร้ผู้คน ตัวรถมีม้าใหญ่สองตัวลากอยู่ ตอนนี้อยู่อยู่ข้างทางดินแคบ เล็กสายหนึ่ง รอบด้านไร้ซึ่งผู้คนและที่พักอาศัย มองไปที่ไหนมีแต่พงหญ้า และต้นไม้ขึ้นครึ้ม เห็นได้ว่าออกห่างจากเมืองฉางอันมาไกลพอสมควร

เขาเดินโยกเขยักไปจนถึงริมลำธารเล็ก ถอดเสื้อกางเกงนั่งยองๆ ล้างหน้าล้างตัวที่สกปรกมอมแมมไปพลางตรวจดูร่องรอยฟกช้ำบนร่างกาย ไปพลาง เขาเห็นรอยฟกช้ำดำเขียวกระจายไปทั่วทั้งตัวและแขนขา เห็น ได้ชัดว่าเป็นร่องรอยถูกมือปราบกลุ่มนั้นทำร้ายขณะอยู่ในตลาด ยังดีที่ ไม่หนักหนาสาหัส ดูเหมือนกระดูกและเส้นเอ็นไม่ได้รับบาดเจ็บแต่อย่างใด หลังจากล้างหน้าตาเนื้อตัวจนสะอาดแล้วรู้สึกสดชื่นกระปรี้กระเปร่า เขาก็สวมเสื้อผ้า พับแขนเสื้อขึ้นแล้วเริ่มทำงานทันที

ตั้งแต่พลบค่ำไปจนถึงเวลากลางดึกของวัน เลี้ยวหูจื่อวิ่งรับคำสั่งทำงาน จากภูโก้วฟูและหลวงจีนหลายอย่าง ตั้งแต่อาบน้ำม้า ป้อนหญ้าให้ม้ากิน

ทำควมสะออดล่อธ จนถึงตม่น้ำหุงหาอาหาร คอยเฝ้าดูธม่น้ำ นบจำนวนคน ไม่ว่าจะทำอะไร เขาทำได้อย่างดีและรวดเร็ว

หลวงจีนอัปลักษณผู้้นมีนามว่า หลวงจีนเท้าเปล่า เคยชินกับการประจบสอพลอญโก้วฟู มาบัดนี้มีเจ้าหนูนี้มาคอยรับใช้ตนเองย่อมรู้สึกพึงพอใจยิ่งนัก ถึงกับเอ่ยชมเขาไม่ขาดปาก “เจ้าหนูนี้ทำอะไรคล่องแคล่วไม่ว่าให้ทำงานอะไรก็ทำได้หมด ท่านญมีสายตาเฉียบแหลมยิ่งนัก”

ญโก้วฟูเองรู้สึกพอใจในตัวเสี่ยวหูจื่ออย่างยิ่ง เอ่ยว่า “เจ้าหนูนี้ทำทางโง่ๆ เซ่อๆ แต่นิสัยว่่านอนสอน่ง่ายซื่อๆ ข้าญโก้วฟูมีสายตาเฉียบคมอยู่แล้ว ตอนนี้อาคนช่วยงานพวกเรามาได้คนหนึ่ง ต่อไปพวกเราสองคนย่อมอยู่สบายมากขึ้นกว่าเดิม”

หลังจากนั้น ธม่น้ำยังคงเคลื่อนตัวไปตามทางดินรกร้าง ญโก้วฟูและหลวงจีนเท้าเปล่าต่างเชื่อใจในตัวเสี่ยวหูจื่อยิ่งนัก ไม่ว่ามีงานอะไรก็สั่งให้เขาไปทำ ตัวเองนั่งยกขาไขว่ห้างอยู่ตรงที่นั่งหน้ารถกันอย่างสบายอารมณ์

เสี่ยวหูจื่อถูกมือปราบเหล่านั้นทำร้ายด้วยไม้กระบอง ไม่ได้รับบาดเจ็บหนักหนาแต่อย่างใด เมื่อเวลาผ่านไปหลายวันตอนนี้อาการดีขึ้นได้เจ็ดแปดส่วน มือเท้าใช้ได้การได้ดี แม้เขาจะเป็นคนนิสัยซื่อตรง แต่ก็ไม่ใช่คนโง่ ย่อมเกิดความคิดจะหลบหนีขึ้นมา เขามักมองออกไปนอกตัวรถเป็นระยะ คาดคะเนว่าตอนนี้อยู่ห่างจากเมืองฉางอันมากเพียงใด วางแผนว่าตนเองจะหาทางหลบหนีกลับไปฉางอันได้อย่างไร เขาวางแผนในใจว่า หากข้าฉวยโอกาสที่พวกเขากำลังนอนหลับแอบหนีไปกลางดึก คิดว่ากว่าพวกเขาจะรู้ตัวอีกทีคงเป็นเวลาฟ้าสางแล้ว ถึงตอนนั้นข้าหนีไปตามทางดินน่าจะกลับเมืองฉางอันได้ จากนั้นข้าก็หลบอยู่แต่ในบ้าน คิดว่าพวกเขาคงหาตัวไม่เจอ คนพวกนี้คิดว่าข้าเป็นเด็กขอลานข้างถนน คิดไม่ถึงหรอกว่าข้าจะเป็นคนในจวนเสนาบดีอยู่ ขอแค่ข้าไม่ออกจากบ้าน คิดว่าโจรร้ายเหล่านั้นคงไม่กล้าบุกเข้าจวนเสนาบดีไปจับตัวข้าแน่” แต่แล้วเขาก็คิดขึ้นมาได้ “แล้วเล็งจื่อจะอย่างไร ข้าจะทิ้งเขาเอาไว้แล้วหลบหนีไปเพียงลำพังไม่ได้”

เขาเคยลองดูหน้าตาของเด็กๆ ที่อยู่ในรถทีละคน รู้ว่านอกจากเล็งจื่อแล้ว เด็กคนอื่นๆ เขาไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน เมืองฉางอันกว้างใหญ่ เดิมที

มีเด็กขอทานอยู่ข้างถนนใหญ่ใกล้ตลาดเป็นร้อยคน มือปราบจับตัวมาส่งเดช ลีบกว่าคน เขาย่อมไม่มีทางรู้จักทั้งหมดแน่ ตอนนั้นเขาอยู่กับพรรคพวกที่เล่นเตะลูกหนังด้วยกัน เห็นพวกเขาหลบหนีได้อย่างปลอดภัยกับตา เด็กที่ถูกจับมาเหล่านี้ล้วนแต่เป็นคนที่เขาไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนทั้งสิ้น

ในเมื่อไม่รู้จักเด็ก ๆ เหล่านี้ เขาก็ไม่มีแกใจจะไปไยดี แต่ทว่าเขาไม่มีทางทิ้งเล็งจื่อเอาไว้ ถ้าจะหนีต้องพาเจ้ายักษ์หนีไปด้วย เขาเคยลองเรียกเล็งจื่อให้ตื่นอยู่หลายครั้ง แต่ไม่ว่าจะเขย่าอย่างไรเล็งจื่อก็ไม่ยอมตื่นจนเขาร้อนรน ไม่รู้แม่เฒ่าจินคนนั้นใช้ยาสลบอะไรถึงทำให้เล็งจื่อหมดสติราวกับสุนัขที่เญยที่กำลังนอนอาบแดดอยู่ข้างถนนได้เยี่ยงนี้ ไม่ว่าจะเรียกอย่างไรก็ไม่ตื่น ตะปุกไม่กระดิก แล้วอย่างนี้เขาควรทำเช่นไรดี เขาครุ่นคิดว่าถ้าจะหนีไปเพียงลำพังก็ไม่ยาก แต่ถ้าต้องแบกเล็งจื่อที่ยังนอนหมดสติไม่รู้สึกรู้สไปด้วยกัน นับเป็นเรื่องที่ยากลำบากอย่างยิ่ง ถ้าหากพาเล็งจื่อไปจำเป็นต้องจัดการภูโก่วฟูและหลวงจินเท้าเปล่าให้ได้เสียก่อน แล้วสองคนนี้ก็รูปร่างกำยำล่ำสัน เป็นพวกโจรร้ายที่ฆ่าคนได้ไม่กะพริบตา แล้วจะคว่ำผู้ใหญ่สองคนได้อย่างไร หากไม่ระวังตัวให้ดีทำให้พวกเขาเกิดความสงสัยถึงเวลาก็คงถูกฆ่าทันที เขารู้ตัวดีว่ากำลังตกอยู่ในอันตรายยิ่งยวด จำเป็นต้องระมัดระวังตัว ไม่ทำการวู่วาม

ผ่านมามากสามวัน เสี่ยวหูจื่อยังคงคิดไม่ออกว่าจะพาเล็งจื่อหนีไปด้วยได้อย่างไร คิดอย่างไรก็คิดไม่ออก จำเป็นต้องทำตัวเชื่อฟังขยันขันแข็งคอยรับใช้คนทั้งสอง มีบางครั้งที่เขา นั่งอยู่บนรถ มองทิวทัศน์นอกหน้าต่างที่ขึ้น ๆ ลง ๆ ไปตามจังหวะเคลื่อนไหวของรถผ่านสายตาไป ในใจก็ครุ่นคิดว่าบางทีการจากเมืองฉางอัน จากจวนสกุลอุไปอาจมิใช่เรื่องเลวร้าย ซ้ำอยู่บ้านสกุลอุมาหลายปี มีวันไหนที่อยู่อย่างมีความสุขบ้าง แม่ใหญ่อยากให้อ้าหายสาบสูญไปตลอดกาล คนอื่นๆ ก็ไม่เคยทำดีกับข้ามาก่อน ทั้งสกุลอุมีแต่เล็งจื่อเท่านั้นที่ติดกับข้า ทั้งสองคนนี้ไม่รู้จะพาพวกเราไปที่ใด บางทีอาจจะเป็นสถานที่ที่ดีกว่าจวนสกุลอุก็ได้ เมื่อคิดเช่นนั้น จึงรู้สึกว่าการถูกลักพาตัวมานั้นอาจมิใช่เรื่องเลวร้ายอย่างที่คิด ถึงขนาดคาดหวังและรอคอยกับอนาคตที่จะมาถึง

พลบค่ำวันนี้ ทั้งสามคนขับรถม้ามาจอดพักอยู่นอกหมู่บ้านแห่งหนึ่ง เลี้ยวหัวจ้อเพ็งตักน้ำจากริมแม่น้ำมาอาบให้ม้าพลันได้ยินเสียงแหบใหญ่ดังขึ้น อยู่ท้ายรถม้า “กูโว่ เท้าเปล่า ได้คนครบหรือไม่”

เสียงของกูโว่พละล่ำลึงตอบกลับอย่างนอนน้อมว่า “เรียนหัวหน้าใหญ่ อยู่ในรถกันหมดแล้ว พวกเราจับตัวจากเมืองฉางอันได้ทั้งหมดยี่สิบคน ใ้ช้ยาสลบของแม่เฒ่าจินทำให้พวกมันสลบไป แต่ระหว่างทางไม่รู้จะทำไม่ ถึงตายไปสามคน พวกเรากลัวศพจะส่งกลิ่นเหม็นจึงได้โยนทิ้งไว้ข้างทาง”

น้ำเสียงแหบแห้งเปล่งคำว่าเหอะขึ้นมาคำหนึ่งก่อนเอ่ยขึ้นว่า “เหลือแค่สิบเจ็ดคนหรือ ไหนดูซิ” จากนั้นมีเสียงเปิดผ้าม่านหน้ารถ

ยามนี้เลี้ยวหัวจ้อยกถ้ำน้ำมาถึงข้างตัวม้า เขารับวางถ้ำน้ำ ย่อตัวลงต่ำ แอบมองลอดขาม้าออกมา เห็นผู้มาใหม่เป็นนักพรตวัยกลางคนสวมเสื้อนักพรตสีดำทั้งชุด ใบหน้าดูเหลืองซีด มีความเมตตาคล้ายเป็นนักพรตผู้มีบารมีสูงมาอยู่ แตกต่างจากน้ำเสียงแหบใหญ่ของเขาถึงนัก

นักพรตชะงักศีรษะมองไปในรถ ชี้นิ้วนับไปที่ละคนก่อนเอ่ยว่า “มีแค่สิบหกคน”

กูโว่พูและหลวงจีนอัปลักษณ์หันมาสบตากัน สายตามองไปยังเลี้ยวหัวจ้อ

นักพรตหันหลังกลับมาเห็นเลี้ยวหัวจ้อที่ซ่อนอยู่หลังม้า นิ้วหน้าถามขึ้นว่า “เจ้าเด็กนั้นเป็นใคร”

หลวงจีนอัปลักษณ์หลงคิดว่าตนเองฉลาดจึงละล่ำลึงตอบไปว่า “นั่นเป็นเด็กในหมู่บ้านที่มาสืบไปตักน้ำทำงานให้พวกเรา”

นักพรตขมวดคิ้ว แว่สังหารปรากฏขึ้นทันที เสียงที่เอื่อยเย็นกระด้าง “ข้าบอกให้พวกเจ้าทำทุกอย่างเป็นความลับ หรือพวกเจ้าผ่านหมู่บ้านแต่ละแห่งก็ต้องเรียกเด็ก ๆ ออกมาช่วยอาบน้ำม้าให้พวกเจ้า”

กูโว่พูเห็นสีหน้าของนักพรตเหี้ยมเกรียม รีบยกมือตบหน้าหลวงจีน อัปลักษณ์พร้อมกับกันด่าว่า “บัดซบ ต่อหน้าหัวหน้าใหญ่เจ้ายังกล้าโกหกปิดบัง” เขาหันไปเอ่ยกับนักพรตอย่างนอนน้อมว่า “เรียนท่านหัวหน้า เจ้าเด็กนี้เป็นหนึ่งในคนที่จับมาจากเมืองฉางอัน ตอนนั้นมันถูกพวกมือปราบ

ติสลบไป ไม่ได้ตามยาสลบของแม่เฒ่าจิน จึงได้พินขึ้นมาระหว่างทาง เจ้านี้รู้จักสถานการณ์ดี ระหว่างทางติดตามช่วยทำงานให้พวกเรา ไม่กล้าคิดหลบหนี”

สายตาของนักพรตุดัน ถลึงมองญีโก้วฟูต่าขึ้นว่า “เพราะเหตุนี้ระหว่างทางผ่านที่โคม่าบ้าง เจ้านี้ก็เห็นหมดแล้ว”

ญีโก้วฟูกลืนน้ำลายอย่างไม่รู้ควรตอบอย่างไรดี เกิดความหวัหวัขึ้นในใจ ‘ถ้ารู้แต่แรกว่าเจ้านี้จะทำให้เกิดเรื่องยุ่งยาก ข้าน่าจะฆ่ามันไปตั้งแต่แรก ตอนนี้อย่างไรก็ไม่ทันกาลเสียแล้ว’

นักพรตเอ๋ยเสียงเข้มว่า “ข้าคิดว่าเจ้าน่าจะมีสมออยู่บ้าง แต่ที่แท้โง่งจนไม่รู้จะง้ออย่างไร เจ้าหนูนี้พินขึ้นมา เจ้าไม่ฆ่ามันเสียทันที แต่ให้มันติดตามมาตลอดทาง มองเห็นเส้นทางที่ผ่านมา ฟูได้ยืมสิ่งที่พวกเจ้าคุยกันด้วย”

หลวงจีนอัปลักษณ์ก้มหน้าไม่กล้าโต้แย้ง หน้าผากของญีโก้วฟูมีเหงื่อเม็ดโตไหลย้อย เห็นได้ชัดว่าทั้งสองคนทั้งเกรงกลัวและกริ่งเกรงนักพรตผู้นี้มากเพียงใด

นักพรตวาดขึ้นคำหนึ่ง “ยังไม่รีบลงมือจัดการ”

ญีโก้วฟูชักมิดสันที่เอาออกมาทันที รับคำว่า “ขอรับ ข้าน้อยจะจัดการเจ้าหนูนี้ได้ยวนี้”

เสี่ยวหูจื่อได้ยินแล้วนั่งอึ้งไปก่อนสำนึกขึ้นได้ว่า ‘แย่แล้ว นักพรตจะให้ญีโก้วฆ่าข้าปิดปาก’ ในความมึนร้อน เขาไม่ทันโยนแปรงสำหรับแปรงขนม้าในมือทิ้ง หากหมุนตัววิ่งหนีทันที ญีโก้วฟูก้าวยาวๆไล่ตามเสี่ยวหูจื่อ พลังวาดขึ้นว่า “เจ้าหนูหยุดเดี๋ยวนี้”

เสี่ยวหูจื่อมั่นใจในฝีเท้าของตนเองค่อนข้างมาก มีผู้ใหญ่ไม่น้อยที่วิ่งไล่ตามเขาไม่ทัน แต่คิดไม่ถึงถึงเพิ่งวิ่งหนีไปได้เพียงสี่ห้าจั้ง¹ ก็รู้สึกหลังคอกถูกคว้าเอาไว้แล้วจับตัวโยนลงพื้นอย่างแรง

เสี่ยวหูจื่อคิดจะพลิกตัวลุกขึ้นยืนกลับรู้สึกว่ามีแผ่นหลังหนักอึ้ง ตอนนี้อยู่

¹ 1 จั้งเท่ากับ 10 ฉือ หรือประมาณ 2.5 เมตร

มีผ้าเท้าข้างหนึ่งเหยียบอยู่บนนั้น เขาถูกภูโก้วพู่จับตัวได้แล้ว

ภูโก้วพู่คำรามเสียงดัง “คิดจะหนีหรือ บังอาจเกินไปแล้ว” เขายกมิดสันในมือต้องการฟันคอเสี้ยวหูจื่อ

เสี้ยวหูจื่อแตกตื่นด้วยความหวาดกลัว เขาไม่รู้ว่าควรทำอะไรดี นอกจากตะโกนเสียงดังขึ้นในยามคับขันว่า “อย่าฆ่าข้า อย่าฆ่าข้า อย่าฆ่าข้า” เห็นแก่ความชอบที่เข้ารับใช้ท่านมาหลายวันนี่ อย่าฆ่าข้าเลย อย่าฆ่าข้าเลย”

ภูโก้วพู่คิดแต่เอาชีวิตเขาเสียโดยเร็วเพื่อมิให้เกิดเรื่องผิดพลาดในภายหลังแล้วถูกหัวหน้าใหญ่ตำหนิโทษเอาได้ จึงร้องด่ากลับไปว่า “ไอ้เด็กแวร จะตายอยู่แล้วยังจะพูดมากอยู่ได้” เขายกมิดสันขึ้นก่อนตัวดลอย่างแรง เสี้ยวหูจื่อตกใจกลัวจนต้องหลบตาทั้งสองข้าง สองมือกำเข้าหากันแน่น รอคอยความตายที่กำลังมาถึง

ในยามนี้เอง เสียงแหบแห้งของนักพรตดังขึ้นอยู่เหนือศีรษะ “ช้าก่อน”

ภูโก้วพู่ชะงักมือทันใด หันหน้ากลับไปมองนักพรต เอ่ยขึ้นอย่างยำเกรงว่า “ท่านหัวหน้ามีสิ่งใดสั่งการ”

นักพรตเดินขึ้นหน้ามา ย่อตัวลง ยกขาเตะที่หนึ่งเพื่อพลิกตัวเสี้ยวหูจื่อให้นอนหงายอยู่บนพื้นแทน เสี้ยวหูจื่อลืมตาขึ้นมอง เห็นเพียงใบหน้าเหลืองซีดของนักพรตอยู่ใกล้เพียงแค่สามนิ้ว จากนั้นรู้สึกแน่นที่ลำคอ มือของนักพรตยามนี้คว้าเข้าที่คอหอย เสี้ยวหูจื่อหายใจยากลำบาก รู้ดีว่านักพรตออกแรงนี้มีมืออีกเล็กน้อยก็สามารถบีบคอเขาหัก ส่งตัวไปพบยมบาลได้ทันที เขาไม่กล้าเปล่งเสียงพูด ยิ่งไม่กล้าดิ้นรน ได้แต่ลืมตามองนักพรต ร่างกายสั่นเทิ้มไม่หยุด

ใบหน้าเหลืองซีดของนักพรตเต็มไปด้วยความเย็นชา ท่าที่ดูมีเมตตาปราณีก่อนหน้านี้หายวับอย่างไร้ร่องรอย เหลือเพียงใบหน้าที่เต็มไปด้วยความอำมหิตเหี้ยมโหด เขาก็มองเสี้ยวหูจื่อ ขมวดคิ้วพิจารณาหน้าตา ท่าทางของเขาก่อนเอ่ยถามขึ้นว่า “เจ้ามีชื่ออะไร”

เสี้ยวหูจื่อตอบเสียงสั่นๆ “ข้า ข้าชื่อเสี้ยวหูจื่อ”

นักพรตพยักหน้ากล่าวขึ้นว่า “เสี้ยวหูจื่อ ข้าเห็นว่าเจ้าคล่องแคล่ว

ผีเท้ารวดเร็ว ข้าจะให้เจ้ามีชีวิตอยู่ต่อไปได้ เจ้าอยากมีชีวิตรอดไหม”

เสียวหูจื่อกำลังเผชิญอยู่ระหว่างความเป็นกับความตายเพียงแค่นั้น ยาแดงผ่าเบต ในใจเกิดความหวาดกลัวขึ้นอย่างมีอาจสรรหาคำบรรยาย เขาตะเบ็งเสียงตอบไปว่า “ข้าอยากมีชีวิตรอด”

นักพรตพ่นเสียงขึ้นจุมูกคราหนึ่ง คลายนิ้วออกเล็กน้อย เสียวหูจื่อรู้สึกได้ถึงแรงที่ผ่นออกไป รู้ว่าต้องฉวยโอกาสนี้พูดอะไรบ้างจึงเอ่ยขึ้นรวดเร็ว ว่า “ข้าอยากจะมีชีวิตรอด อย่าฆ่าข้า ท่านต้องการให้ข้าทำอะไร ข้ายินดีทำทุกอย่าง”

นักพรตฟังแล้วยังคงไม่เอ่ยปาก รวากับกำลังขบคิดสิ่งใดอยู่ เสียวหูจื่อรู้ว่าชีวิตของตนขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจเพียงชั่วขณะของนักพรตผู้นี้ ก็รู้สึกเกรงเครียด บนหน้าผากมีเม็ดเหงื่อผุดขึ้นด้วยความหวาดกลัว ไม่รู้ว่าควรพูดอะไรอีกเพื่อให้ นักพรตยอมรับปากไม่สังหารเขา

นักพรตจึงเขาอยู่ชั่วขณะหนึ่งก่อนเสียงแหบแห้งจะดังขึ้น “ได้ ข้าจะให้โอกาสเจ้ามีชีวิตต่อไป ต่อไปเจ้าจะต้องเรียกข้าว่าหัวหน้าใหญ่ ข้าจะส่งตัวเจ้าไปที่หุบเขาตึกศิลา เจ้าจงตั้งใจฝึกฝนวิชาอยู่ที่นั่น พยายามผ่านด่านทั้งสามให้ได้ หากเจ้าผ่านด่านทั้งสามได้แล้วจะกลายเป็นลูกศิษย์อย่างเป็นทางการ เข้าสู่สำนักของข้า เล้ายอมหรือไม่”

เสียวหูจื่อฟังไม่เข้าใจ ‘ผ่านด่านทั้งสาม’ เป็นลูกศิษย์อย่างเป็นทางการ ‘เข้าสู่สำนัก’ หมายความว่าอย่างไรกัน เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเหตุใดนักพรตคนหนึ่งจะต้องเรียกตนเองเป็นหัวหน้าใหญ่ รู้แค่เพียงว่าเขาจะได้มีชีวิตอยู่รอดต่อไปไหนเลยยังจะใส่ใจอนาคตที่ยังมาไม่ถึง จึงรีบลนลานพยักหน้ารับ

นักพรตที่ถูกเรียกว่า ‘หัวหน้าใหญ่’ ดูพึงพอใจ ผินหน้ากล่าวกับภูโก่วฟู และหลวงจีนอัปลักษณ์ว่า “เออละ พาตัวเขาไปที่หุบเขา จากนั้นจะเป็นอย่างไรก็ต้องดูความสามารถของเขาเอง”

ภูโก่วฟูและหลวงจีนอัปลักษณ์ถอนหายใจโล่งอก รับคำอย่างพร้อมเพรียง

ดังนั้นเสียวหูจื่อจึงได้กลับไปยังรถม้า ออกเดินทางต่อไปพร้อมกับ หัวหน้าใหญ่ ภูโก่วฟู และหลวงจีนอัปลักษณ์ เขาเกือบต้องจบชีวิตน้อยๆ

ไปเสียแล้ว การรับรู้เรื่องนี้ทำให้เขาหวาดกลัวยิ่งนัก ยิ่งทำงานด้วยความขยันขันแข็ง ระเบิดระว่างมากขึ้นกว่าเดิม ด้วยเกรงจะสร้างความขุ่นเคืองใจให้กับหัวหน้าใหญ่จนเปลี่ยนใจลงมือสังหารเขาเสียเอง

รถม้าเดินทางต่อไปอีกสองวัน เช้าตรู่ของวันนี้ รถม้าเริ่มขึ้นทางลาดเหมือนจะเข้าสู่เขตภูเขา เลี้ยวหุบจื่อลอบมองออกไปเห็นทางบนเขาทั้งชั้นทั้งแคบ รถม้าสะเทือนมากขึ้นเรื่อยๆ เดินทางไปเช่นนี้ได้อีกครั้งวัน ทางบนเขาก็งชันยิ่งแคบมากขึ้นจนสุดท้ายก็ไม่สามารถขับรถม้าต่อไปได้

หัวหน้าใหญ่ออกคำสั่งกับภูโก่วฟูและหลวงจีนอัปลักษณ์ว่า “พวกเจ้าช่วยกันแบกเด็กสืบทอดคนออกไป” เขากล่าวกับเลี้ยวหุบจื่อว่า “ส่วนเจ้า ตามข้ามา” จากนั้นออกเดินนำหน้าไปเป็นคนแรก เลี้ยวหุบจื่อก้าวเท้าเดินตามไปติดๆ แต่ทว่าหัวหน้าใหญ่มีฝีเท้ารวดเร็ว พริบตาเดียวก็ถูกเขาทิ้งห่างอยู่ด้านหลังถึงสิบกว่าจั้ง

เดินไปได้ระยะหนึ่ง หัวหน้าใหญ่เห็นว่าเลี้ยวหุบจื่อเดินได้ช้าเหลือเกิน จึงยื่นมือไพล่หลังรอเขาอยู่กับที่ จนกระทั่งเลี้ยวหุบจื่อไล่ตามมาทัน จึงยื่นมือคว้าคอเสื้อ ยกตัวเขาลอยขึ้นจากพื้น เร่งฝีเท้าราวกับบินได้ขึ้นภูเขา เลี้ยวหุบจื่อไม่เคยวิ่งเร็วเช่นนี้มาก่อน เกิดความประหลาดใจยิ่งยวด ลอบคิดขึ้นว่า หัวหน้าใหญ่คนนี้มีวรยุทธ์ร้ายกาจจริง ๆ ขนาดเอาตัวข้ามาด้วยยังวิ่งได้ราวกับพายุ

เดินทางมาจนใกล้ถึงยอดเขา นักพรตและเลี้ยวหุบจื่อยืนอยู่ริมหน้าผาแห่งหนึ่ง นักพรตชี้ลงไปตามล่างพลางเอ่ยว่า “สถานที่ที่ข้าจะพาเจ้าไปก็คือหุบเขาแห่งนี้”

เลี้ยวหุบจื่อถามขึ้นอย่างอดไม่ได้ว่า “ขอถามท่านหัวหน้าใหญ่ ข้าจะต้องตั้งใจฝึกวิชา ผ่านด่านสามด่านในหุบเขาแห่งนี้หรือ”

หัวหน้าใหญ่ตอบว่า “ถูกต้อง ลูกน้องของข้าได้นำตัวเด็กสองร้อยคนมาฝึกวิชาในหุบเขาแห่งนี้ เจ้าจำเป็นต้องเก่งกาจเหนือเด็กพวกนั้น จะต้องเป็นที่หนึ่งให้ได้จึงถือว่าผ่านด่านสำเร็จ”

เลี้ยวหุบจื่อตะลึงงันเล็กน้อย คิดในใจว่า เด็กสองร้อยคนนี่ นอกจากข้าและเด็กอีกสืบทอดคนที่ถูกจับจากเมืองฉางอัน ยังไม่รู้ว่าคุณอื่นๆ มาจาก

ที่ไหนอีก เขาพยักหน้ารับ ถ้ามขึ้นอย่างอยากรู้ก็ว่า “ถ้าหากผ่านด่านไม่ได้เล่า”

หัวหน้าใหญ่เอ่ยเสียงเย็นชาว่า “ถ้าผ่านด่านไม่ได้ จะถูกส่งตัวไปเป็นทหารบุกเบิกพื้นที่รกร้างแดนเหนือ อย่าได้คิดเลยว่าจะได้กลับมาเหยียบดินแดนงหยวนอีกตลอดชีวิต”

เสี่ยวหูจื่อหน้าตาแตกตื่น รวบรวมความกล้าถามขึ้นอีกว่า “หากข้าผ่านทั้งสามด่าน ข้าสามารถกลับบ้านได้หรือไม่”

หัวหน้าใหญ่หัวเราะเสียงดัง เสียงหัวเราะของเขาแทบแห้ง “หากเจ้าผ่านด่านทั้งสามได้ ข้าจะให้เจ้ากลับบ้าน”

เสี่ยวหูจื่อพยักหน้าหงิกหงัก เกิดความหวังขึ้นมาริบหรี่

ในตอนนี้อง หัวหน้าใหญ่ยื่นมือมาคว้าเสื้อด้านหลังของเสี่ยวหูจื่อ กระโจนตัวลงไปในหุบเขา เสี่ยวหูจื่อร้องด้วยความตกใจ รู้สึกตัวลอยคว้างราวกับก้อนเมฆ ดิ่งลงสู่ก้นหุบเขา หัวหน้าใหญ่คล่องแคล่วราวกับมนุษย์วานร ประเดี๋ยวกระโดดลงบนชะง่อนหิน ประเดี๋ยวคว้างตัวไถ่เอาไว้ทะยานลงในหุบเขาอย่างรวดเร็ว เสี่ยวหูจื่อทั้งหวาดกลัวทั้งวิตก แอบลืมตาขึ้นมองรอบด้าน แต่ทว่ารอบด้านมีเพียงเมฆหมอกปกคลุม มองไปมีแต่สีขาวโพลนจนเห็นอะไรไม่ชัดเจน

หลังจากทะยานตัวไปได้ระยะหนึ่ง สุดท้ายจึงลงมาถึงก้นหุบเขา เสี่ยวหูจื่อรู้สึกเวียนหัวตาลาย ทันทิที่เท้าแตะพื้น ร่างทั้งร่างอ่อนระทวยเกือบล้มลง เขารีบยื่นมือประคองตัวกับผนังหิน จึงพอฝืนการทรงตัวเอาไว้ได้ แต่กระนั้นยังรู้สึกถึงอาการสั่นสะท้านไปทั้งตัว

หัวหน้าใหญ่ทอดสายตาไปไกลๆ ส่งเสียงผิวปากขึ้นครึ่งหนึ่ง ไม่นานนักก็เห็นบุรุษหัวโตสวมเสื้อผ้าสีดำทั้งชุด มีผ้าคาดเอวผืนใหญ่สีม่วงวิ่งมารับหน้าอย่างรวดเร็ว เขาแสดงการคารวะต่อหัวหน้าใหญ่อย่างนอบน้อมเอ่ยขึ้นว่า “โต้วเส้าถูคารวะหัวหน้าใหญ่”

เสี่ยวหูจื่อเห็นว่าโต้วเส้าถูรูปร่างไม่สูง แต่มีศีรษะใหญ่มาก ดูไม่ได้สัดส่วนกับรูปร่างแสนสั้นของเขาเอาเสียเลย ทำให้รูปลักษณะดูประหลาดพิลึกจึงเฝ้าจ้องมองอย่างสนใจ

หัวหน้าใหญ่กล่าวว่า “ยังมีอีกสิบกว่าคน สองวันนี้คงจะมากันครบ เรื่องนี้มอบให้อยู่ในความดูแลของเจ้าแล้วกัน” พูดแล้วผลักตัวเสือพู่ไปหาชายหัวโตคนนั้น

โต้วเส้าถนัดอย่างนอนน้อม เอ่ยขึ้นว่า “ข้านอรับคำสั่งท่านหัวหน้า” ก่อนเดินมาจับแขนเสือพู่ลากตัวให้เดินตามเขาไป เสือพู่เกิดความตื่นตระหนก หันหลังกลับไปคิดจะเอ่ยวาจากับหัวหน้าใหญ่ หากคนผู้นั้นหายตัวอย่างไร้ร่องรอยไปไม่รู้ตั้งแต่เมื่อใด

